

ΖΩΗΣΤΙΚΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΟΝΙΤΣΗΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1971

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 114

"Έτος 1"

KONITSEA

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΟΝΙΤΣΗΣ

Έκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου Κονιτσιωτῶν «Ο ΑΩΣ»
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΔΗΜ. ΜΗΛΙΓΚΟΣ, Λεωφ. Ἀλεξάνδρας 53, Ἀθῆναι

ΓΡΑΦΕΙΑ: Βύσσης καὶ Καΐρη 2 — ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐσωτερικοῦ: Δρ. 100 — Κοινοτήτων: Δρχ. 150 — Ἐξωτερικοῦ: Δολλάρια 8
Διὰ τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς Κονίτσης Δρχ. 75

Διευθυντής: ΑΛΕΞ. ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ, Ἅγιας Ζώνης 48 — Ἀθῆναι

Τυπογραφείου: Κ. Ἀθανασίου, Ἀριστοφάνους 9 — Περιστέρι

Ἀνταποκριτής ἐν Κονίτσῃ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Ἀντιπρ)πος ἐν Ἰωαννίνοις: ΑΡ. ΠΥΡΡΟΣ δικηγόρος, ὁδὸς Μπότσαρη τηλ. 654

» ἐν Θεσ)νίκη: Κ. ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ Ἰατρός, ὁδὸς Ἰκτίνου 4, τηλ. 78.949

Ἐμβασματα: ΔΗΜ. ΜΗΛΙΓΚΟΝ, Λεωφ. Ἀλεξάνδρας 83 (Τομεὺς 70.)

Ἀλληλογραφία: ΑΛΕΞ. ΛΑΜΠΡΙΔΗΝ Ἅγιας Ζώνης 48 — Ἀθῆναι

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εἰκὼν ἔξωφύλλου	:	Ἐσωτερικὸ σπιτιοῦ στὴν Κόνιτσα
Γιαν. Λ.	:	Ὀρεινοὶ καὶ Μεθόριοι
Β. Νικοπούλου	:	Πάπερ Παῖσιος Φιλοθεῖτης
Α. Εύθυμίου	:	Βούρμπιανη
Νεκρολογία	:	Πέτρος Δόβας
Α. Εύθυμίου	:	I. Θεοχάρη - Ἀθ. Τσακάλωφ
Τοῦ ἀνταποκριτοῦ	:	Νέα ἀπ' τὴν πατρίδα

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

’Ορεινοὶ καὶ μεθόριοι

ΤΟῦ κ. ΓΙΑΝ. Λ.

Τοῦ Κυρούλη οἱ ἴστορίες δὲν ἔχουν τελειωμό...

Χασομέρης, ως εἶναι, τὶς περισσότερες ὥρες τῆς μέρας,

παιδιά, σκυλιά, δὲν ἔχει σέρνεται... Κι οἱ ἴστορίες του, πᾶνε κι αὐτὲς ἀπὸ κοντά. Οἱ ἄλλοι, δταν δὲν τὸν βλέπουν, ἀνησυχοῦν. Κλωθογνῷζουν. Σὰν κάτι νὰ λείπῃ. “Οταν βρίσκεται κοντά τους κι ἀδιαφοροῦν γιαντὸν, τότε πάει αὐτὸς γυρεύοντας...

Γράπα—γρούπα, οἱ ἀρθύλες του δίχως κορδόνια, ἀφήνουν τὸ γλωσσίδι νὰ κρέμεται μ' ἀναίδεια ἀπέξω... Περνάει τὸ πλακόστρωτο τῆς ἐκκλησιᾶς τοῖχο—τοῖχο, σὰ νὰ φυλάγεται.

“Ολα δείχνουν πῶς βιάζεται νὰ ξεμακρύνη ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ρίχνει ἀνήσυχη ματιά, στὸ δρόμο πούρχεται ἀπ' τὸ σχολειό. Καὶ στρίβει δεξιά, γραμμὴ γιὰ τ' Ἀλώνι, δεύτερο πλάτωμα τοῦ χωριοῦ, πιὸ κάτω. Ἐλπίδα του: ‘Αν δὲν βρῆ κι ἔκει κανέναν, θὰ τρυπώσῃ στῆς Παπαδιᾶς, μ' ὅλο ποὺ διαρκῶς μαζύ της τρώγεται...

Τὸ μαγαζί... ἡ «Ωραία Ελλάς», μπακάλικο, καφενεῖο, τηλεφωνεῖο, καὶ κοινοτικὸ γραφεῖο, δπως τὸ προσπέρασε πρὸ δλίγου ἥταν κατάκλειστο.

— Δουλεύει δὲ κόσμος Κυρούλη.η.η... σκέφθηκε, δὲν κοπριτεύει σὰν ἐσένα...

Τὰ τεμπέγκια πεσμένα. Οἱ μπάγκοι στὴ κρεβάτα μαζεμένοι. Ψυχὴ ζῶσα πού λένε.

Τέτοια μοναξιὰ εὔκολα δὲν ἀντιμετωπίζεται.

Διαβαίνοντας, ἀνάμεσα στὶς ψηλὲς πέτρινες μάντρες μὲ τὶς κατάκλειστες πόρτες, ποῦναι σὰν πόρτες κάστρων,

...Τίποτα δὲν ἔκφράζει περισσότερο τὴν αἰώνια λαχτάρα τοῦ ἀνθρώπου γιὰ θαλπωρὴ καὶ γιὰ μόνωση, δσο μιὰ κλειστὴ πόρτα. Ἀλλὰ καὶ τίποτε ἄλλο δὲ σφίγγει πιὸ πολὺ τὴν καρδιὰ τοῦ στρατοκόπου, δσο αὐτή...

κι ἀκούγοντας ν' ἀπομακρύνεται μέσ' τὰ σοκκάκια τὸ κούφιο σου βῆμα, πάνωσέ κεῖνο τὸ μαῦρο, ἀπὸ ἄψητο σχιστόλιθο, κι ἀγυάλιστο καλτερίμι, ποὺ χώνεψε μὲ τὸν καιρό, νοιώθης μέσα σου κάτι νὰ λιποταχτῇ. Νὰ σβήνῃ καὶ νὰ φεύγῃ, ἀπ' τὴν ἐσχατὴ ἀγωνία τῆς ἐρημιᾶς, ποὺ φουντώνει ἀπάνω σου, ἀγγίζοντας τὰ δρια τῆς «ἀπληστίας τοῦ συνωστισμοῦ», ἐνα φανόμενο ἐφιαλτικό, ἀνάλογο πρὸς τὸν ἀντικατοπτρισμὸ τῆς ἐρήμου, σὲ συνεπαίρνει.

«...Ποιὸς ἔφερε τὸ φλογερὸ παροξυσμὸ τῆς αὐτοκρατορίας — ποιὸς ἔφερε τὸ στράτευμα μὲ τύμπανα καὶ κύμβαλα...» ἀκοῦς, ἀπ' τὴν πλαγιὰ τοῦ Ἀηλιᾶ, τὴ δασωμένη πλάτη τοῦ χωριοῦ, νὰ ροβολοῦν ἀτέλειωτες διμοιρίες ἄγνωστων ἐπισκεπτῶν. Δυνάμεις ἔκγονες τοῦ δάσους, ἄγριες, ποὺ ἀποδεσμεύονται, ἀποζητώντας νὰ εἰσβάλλουν στὰ σύνορά σου...

“Ομως, δσο κι ἀν προχωροῦν, ποτὲ δὲν φτάνουν... Ζυγίζονται πάνω στὴ Ντάπια τοῦ Σιούμπαση, δίπλα στὸ σχολειό, ἀκραῖο δριο τοῦ χωριοῦ, καὶ λοξοδρομώντας, παίρνουν τὸν κατήφορο τῆς Μεσαριᾶς, καὶ χάνονται, ἀφήνοντας πίσω τους ἐναν ἀχό, ποὺ μοιάζει μὲ ἔλυτρα ἐντόμων...

·Ἐτσι ἐντοπίζεσαι ἀμείλικτα μέσ' τὸ στενὸ χῶρο, γιὰ νὰ ξανασυνδεθῆς μὲ τὶς σκληρὲς τεθλασμένες γύρω σου γραμμὲς καὶ τὰ σχήματα, κάθιδρος ἀπ' τὴν

πυρετική παραίσθηση τῶν ἔντρομων ἐ-
ρημικῶν δρόμων...

«...Μόλιστα, Μόλιστα
γωνιὰ κατοικημένη,
μὲ τὸ σλαύικο ὄνομα
ἀκραία τῆς ἐρημίας
μούν...».

Τὸ Γαναδιό, εἶναι ἔνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς συνοικισμούς, τοὺς μαχαλάδες ὅπως λένε, τῆς Μόλιστας, ποὺ μοιάζει ἔτσι, σὰν ἔνα χωριό μὲ τρία κύτταρα. Σύνθετο χωριό. Ὁστόσο καθένας ἀπὸ τοὺς τρεῖς συνοικισμούς, Μποτσιφάρι, Μεσαριὰ καὶ Γαναδιό, εἶναι κι ἔνας κλειστὸς κύκλος μὲ τὴ δική του ζωή, τὴ δική του οἰκιστική αὐτοτέλεια. Γιαντὸ καὶ πρέπει νὰ λογαριάζεται σὰ μιὰ κοινότητα ξεχωριστή.

Ἐτσι, τὸ Γαναδιό, ὅπως καὶ τὰ περισσότερα δρεινὰ χωριὰ τῆς Κόνιτσας, εἶναι ἔνας οἰκισμὸς μονόκεντρος. Βασικὸς πυρήνας του τὸ Μεσοχώρι. Πλάι στὸ Μεσοχώρι, ἡ ἐκκλησιά, ἡ βρύση, τὸ Ἀμιλικό. Παλιότερα τὸ σχολείο. Ὄλα μάζù σύνθεταν ἔνα πραγματικὸ Κέντρο. Πνευματικό. Θρησκευτικό. Κοινωνικό. Ψυχαγωγικό. Ἀπὸ κεῖ ξεκινᾶνε ὀκτινώτα, δίχως ἀνεβοκατεβάσματα, πάνω σὲ ἔνα ἐπίπεδο δροπέδιο, τρεῖς πλακόστρωτες ἀρτηρίες. Πλάτος γύρω στὰ τρία μέτρα. Κλειστὲς ἀπὸ δῶ κι ἀπὸ κεῖ, μὲ πέτρινες μάντρες, πόρτες θεόρατες καὶ τοίχους τῶν σπιτιῶν, ποὺ φτάνουν ἵσαμε τὶς εἰσόδους τοῦ χωριοῦ. Ἡ μιὰ τῆς Μεσαριᾶς. Ἡ δεύτερη τῶν χωραφιῶν τοῦ κάμπου. Κι ἡ τρίτη τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ, τῆς Σταρίτσανης. Στὴ μέση τῆς δεύτερης ἀρτηρίας, εἶναι τὸ Ἀλώνι, βοηθητικὸς πυρήνας τῆς γειτονιᾶς.

Τούτη ἡ διάταξη βοηθάει, ὥστε καθένας ποὺ φτάνει στὸ χωριό, εἴτε ξένος εἶναι, εἴτε ντόπιος, νὰ περνάῃ ὑποχρεωτικὰ ἀπὸ τὸ Μεσοχώρι.

Στὸ Μεσοχώρι μὲ τὸ βασίλεμα τοῦ ἥλιου, ἀνταμώνουν οἱ χωριανοί, γυρνώντας ἀπὸ τὰ κτήματα ἢ ἀπὸ τὸ λόγγο, μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα. Κουβεντιάζουν.

Λύνουν τὰ προβλήματά τους. Ψυχαγωγοῦνται. Πειράζονται μεταξύ των. Ἀποκαλεῖ ὁ ἔνας τὸν ἄλλον μὲ τὰ παρατσούκλια τους. Μαλακώνουν μὲ τὸ ἀνθρώπινο χνῦτο. «Χνωτίζονται!» ποὺ λένε καὶ στρώνουν...

Στ’ Ἀλώνι, μαζεύονται οἱ γυναῖκες, ποὺ ἀπόφευγαν παλιότερα, τὸ Μεσοχώρι.

Μὲ αὐτὴ τὴν χωροταξικὴ δομὴ καὶ πολεοδομικὴ διάρθρωση, τὸ Γαναδιό, δίνει τὴν αἰσθηση τῆς λειτουργικῆς πληρότητας. Βέβαια, μὲ τὰ παλιὰ μέτρα. Στὸ συγκεκριμένο δρεινὸ χῶρο, τὰ χρόνια, ποὺ δὲ ἀνθρωπος, ζοῦσε μὲ ζεστὴ καρδιὰ σὲ «κοινωνία ἀνθρώπων». Κι ἔξασφάλιζε τὴ συμπαράσταση καὶ τὴν ἀλληλεγγύη τῶν γειτόνων, τῶν συγγενῶν, τῶν χωριανῶν, μὲ τὴν ἀμεση καὶ τὴν καθημερινὴ ἐπικοινωνία μαζύ τους.

Τότε ποὺ τὰ στοιχεῖα τοῦ οἰκισμοῦ, ζέσταιναν τοὺς ἀνθρώπους. Τότε, ποὺ οἱ δρόμοι δὲν ἦταν οἱ «παγωμένες ἀρτηρίες τοῦ συνωστισμοῦ καὶ τῶν αὐτοκινήτων, ἀνάμεσα κατοικία καὶ ἐργασία», ἀλλὰ δὲ τόπος τῆς ζωντανῆς, κι ἀμεσης ἐπαφῆς, ποὺ συμπλήρωνε τὴν ἐκκλησιά, τὸ Μεσοχώρι, τὴ βρύση κι ἀκόμη, ἀφηνε τὰ παιδιὰ λέφτερα νὰ παίζουν, καὶ τὸν κιρατζῆ, νὰ περνάῃ ἀνεμπόδιστα μὲ τὰ ζῶα του, εἴτε τάχε φορτωμένα εἴτε ξεφόρτωτα.

Ἐτσι, σ’ αὐτὴ τὴν κλίμακα τῆς ζωῆς, καὶ δίχως προγραμματισμὸ ἀλλὰ μὲ μιὰ καλλιεργημένη, αἰσθηση τοῦ τέλειου καὶ τῆς ἀρμονίας... ἡ παράδοση, ποὺ δούλευε ἀπὸ χρόνια, κι ἡ συλλογικὴ εναισθησία, βρῆκε τοὺς νόμους τῆς πολεοδομίας, καὶ στὸ μάκρος τῶν καιρῶν, ἔξασφάλισε ἔνα βαθὺ «ἀνθρωπισμό», ἀνάμεσα στοὺς χωριανούς. Ἀλλωστε καὶ σήμερα ποιὸς ἄλλος μπορεῖ νᾶναι δὲ σκοπὸς τῆς πολεοδομίας, ἀν δὲν ἔξασφαλίζει τὸν ἀνθρωπισμὸ ἀνάμεσά μας;

Βέβαια, μέσα στ’ ἄλλα σ’ αὐτὸ τὸν δρεινὸ χῶρο, τὸν μεθόριο, ὑπῆρχαν κι ἔγγενεις σκληράδες. Στὸ χαρακτῆρα, Στὸ φέρσιμο τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὲς ὅμως δὲν εἶχαν νά κάνουν τίποτα μὲ τὴν

πολεοδομία. 'Οφείλονταν βασικά, οτὶς
ἀδήριτες δυσκολίες τῆς ἐπιβίωσης...

'Η πενία κάνει βίαιο τὸν ἄνθρωπο...

Κεῖνο δύμας ποὺ μὲ κάνει νὰ στοχάζομαι, εἶναι, πὼς τούτη ἡ συλλογικὴ εὐαισθησία, τούτη ἡ ἀρμονία κι ὁ ρυθμὸς τοῦ ὁρεινοῦ οἰκισμοῦ, μοιάζει νὰ μὴν ἔγινε χτές. Νάρχεται ἀπὸ πολὺ μακριά. Νὰ ἔχῃ προαιώνιες πολιτιστικὲς καταβολές. Καὶ μιὰν ἀτράνταχτη στεριότητα.

«...Τὰ θεμέλια μου στὰ βουνὰ—καὶ τὰ βουνὰ σηκώνουν οἱ λαοὶ στὸν ὅμο τους—καὶ πάνω τους ἡ μνήμη καίει...».

**

Τώρα, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια, μπορῶ νὰ δόσω μιὰν ἔξήγηση, σ' ἐκεῖνα πούλεγε ὁ πατέρας μου, σὲ στιγμὲς εἰλικρίνειας, (ένας Μωραΐτης σπάνια λέει καλὸ γιὰ τοὺς 'Ηπειρῶτες)—σὰν στοχάζοταν πάνω στὴ δική του μοίρα.

—Τοῦτα τὰ μέρη, εἶν' ἄλλος τόπος. Στέρεος. Παμπάλαιος.

Κι ἐννοοῦσε, πὼς τοῦτος ὁ χῶρος, ὁ ὁρεινὸς τῆς Κόνιτσας, τοῦτοι οἱ ἄνθρωποι, εἶναι γερὰ θεμελιωμένοι. Προαιώνιοι. Μὲ στέριες καταβολές στὰ σπλάχνα τῆς γῆς.

—Ο ἀρρενός τοῦ Ρωμαΐκου, ἔλεγε...

—Οι 'Εσοχωρίτες, οἱ Βαλκάνιοι... Αὐτοὶ ποὺ βάσταξαν δὲ τι σάρωσε ἡ Τούρκικη σκλαβιά...

... 'Η συμφορὰ τοῦ κατατρεγμοῦ, στοὺς δύσκολους χρόνους, ἥταν ἀξεπέραστη. Τὸ μαχαίρι ἔμπαινε βαθιὰ καὶ δὲν ἀφῆνε περιθώριο ζωῆς. 'Η ὀρδὴ στὸ χθόνιο μαῖνος της, δὲν εἶχε δισταγμοὺς σκοπιμότητας. Βάρβαρες κι ἀσυγκράτητες δυνάμεις, γύμνωναν τὸν ἄνθρωπο τοῦ κάμπου καὶ τῆς πολιτείας—(οἱ Τούρκοι δὲν νοιάζονταν γιὰ τὰ βουνά). - Καὶ σκόρπιζαν πανικό.

—Τραγικὴ χλεύη ὁ στοχασμός.

—"Αγχος μάταιον ἡ ψυχοσωστικὴ ἐπαγγελία..."

Καφτὴ ἡ ἔμπειρία, πάνω στὶς δυναστικὲς ἔξαρτήσεις τῶν ὄριακῶν προοπτικῶν τῆς ζωῆς.

Καιροὶ δύσκολοι. Γεωφθαρτικοὶ καὶ ἀθρωποχθόνοι. Δὲν δίνουν ἄλλη ἐπιλογή, ἀπ' τὴν πικρὴ ὁδοιπορία πρὸς τὴν ἀναδίπλωση τῆς ζωῆς.

Άλλοιωτικα ἔστεκε μπροστὰ ὁ θάνατος. "Οσοι γλύπτωναν πέρναγαν στὴν διαδικασία τῶν ἀτέλειωτων συμβιβασμῶν. Τῶν μπερδεμένων ισχέσεων... Αὐτῶν, ποὺ δὲν ἔγαζαν πουθενά. Ποὺ παραμόρφων τὶς μνήμες καὶ τὶς στράγγιζαν. Στὸ ἔσχατο ὅριο.

"Ετσι, ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν κιότεψε, «ὅ ἀναπόδραστα ἐλεύθερος καὶ ἀδήριτα ἀνελεύθερος», ξέκοψε. Πήρε τῶν δύματιῶν του. "Επιασε τὰ λόγγα. Πλημμυρισμένος ἀπὸ μνήμες αἰώνων. Σκαρφάλωσε στὶς βουνοκορφές. Καταλάγιασε δίπλα στοὺς «ἀνυποψίαστους ποιμένες».

"Ερριξε, μέσ' τὶς πέτρες τοὺς σπόρους καὶ τοὺς χυμοὺς τοῦ σπαραγμοῦ του γιὰ τὴν ἀγωνία τοῦ μέλλοντος καὶ τὴ νομὴ τοῦ παρόντος. Σὰν τὸν αἰώνιο φράξο στὸ πλακόστρωτο Μεσοχώρι τοῦ Γαναδιοῦ. Κι ἀρχίζοντας ἀπ' τὴν ἀρχή, τὴ σκληρὴ πορεία του, «ὅσω δυνατῶ ἄνθρωπω», ἀνθισε καὶ μεγάλωσε.

Τὴν ὥρα πούλητανε στ' 'Αλώνι δ Κυρούλης, ἦσαν καθισμένοι ἐκεῖ στὰ πεζούλια, ἀντικρυστά, ἡ Παπαδιά, ὁ κύρος Χαράλαμπος, ἡ Κώτσαινα, ἡ κυρὰ Πάναινα...

Αφουγκράζονταν τὸν τελάλη, ποὺ ἀπ' τὴ φάχη τῆς «Τζαντόρας», μὲ τὴν ἔνρινη συρτὴ φωνή του, μέσ' τὶς ροῦγες βούλιαζε καὶ χάνονταν δ ἀνύποπτος ἀντίλαλός της, ἔκλεινε τὴν ἀπογευματινὴ πρόσκληση (τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ εἶχαν πέσει κι ἔμπαινε σὲ σειρὰ δ πότος στὸν 'Αν-

τερούχι) ἀπευθυνόμενος στὸν Ἀναστάση, ξαπλωμένο κείνη τὴν ώρα ράθυμα στ' ἀπόσκιο τοῦ σπιτιοῦ του—ἀπέναντι, στὴν ἄλλη ράχη, διακόσια μέτρα μακριά.

—Τ' ἀκοῦς, κύρῳ Ἀναστάση; Κι ὅχι αὔριο νὰ μᾶς λέσ... Δὲν εἶδα καὶ δὲν ξέρω...

Μακάρια ώρα ποὺ ἔμεινε ἀναλλοίωτη αἰῶνες...

...Σὰν νὰ μὴν λογάριασε τὴν παρουσία τοῦ Κυρούλη, ή Παπαδιά, μαύρη σὰν ἵσκιος (ὅ παπὰς τόχε παράπονο, «ὅποιος ἔχει μαύρη γυνναίκα», ἔλεγε «ἔχει ἔνα πλόχερο σκούρια μέσ' τὴν καρδιά»), τάβαλε μὲ τὸν παπά, ποὺ πέρασε δίχως ν' ἀρθρώσῃ λέξη, τραβώντας γιὰ τὴν ἐκκλησιά. «Ολοι ξέραν πὼς ή παπαδιά, τοῦχε κλείσει τὸ κελάρι, κι ἐκεῖνος κατέφευγε στὴν ἐκκλησιά, «ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του», διποτές ἔλεγε, μὲ τὸ «εὐλογή μένο», ἔνα παγούρι ρακί, κρυμμένο ἐκεῖ ποὺ τὸν ἔκανε, ὕστερ' ἀπὸ κάθε εὐλογία λαλίστατο...

«Ωστόσο κάτι δὲν πήγαινε καλά. Ἡ Παπαδιὰ διάβαζε ἀπ' τὰ χαμόγελα τῶν συνομιλητῶν της, καὶ τὴν χαχανιστὴ ἀντίδραση τοῦ Κυρούλη, τὰ ἐνδόμυχα σχόλια. Κάκεψε. Γιατὶ σκέφτονταν πὼς αὐτὴ μπορεῖ νᾶχε τὸ δικαίωμα στὴν κατηγόρια τὸν παπᾶ, ἀντρας της εἶναι στὸ κάτω—κάτω, διμως στοὺς ἄλλους δὲν τὸ ἐπέτρεπε.

Κι ἄλλαξε κουβέντα, τὴν παράσυρε ὁ συνειδημός...

«Ἐχω μιὰ βδομάδα. Πάει, θὰ σκάσω. Δὲν μπορῶ. Δέν μπορῶ νὰ τὸ κρατήσω ἄλλο. Νὰ ἐδῶ τόχω. (Κι ἔδειχνε τὸ καρύδι στὸ λαιμό. «Ἐνα ἀποτρόπαιο ἔμβολο ποὺ κινιοῦνταν ἀρρυθμα) ... Ἡ Πανάγιω, γέννησε, κι ἔκανε πάλι ψόφιο. («Ἀντρας τῆς Πανάγιως ἀποκάλυψε στὸ χωριό τοῦ παπᾶ τὰ κατορθώματα) .. Κάθε χρόνο αὐτὴ ἡδουλείᾳ γίνεται. Κάνει καὶ θάφτει. Κάνει καὶ θάφτει. Φωνάζουν· καὶ τὸν παπᾶ καὶ τὸν ἀφήνουν ἀπλήρωτο..».

«Ο κύρῳ Χαράλαμπος βιάζεται νὰ τὴν συγκρατήσῃ. Καταλαβαίνει ποὺ τὸ πάει ή παπαδιά... Καὶ ποὺ τὴν βγάζει τὸ πεῖσμα της. Τὸ βρίσκει ἀπρεπο γιὰ τὸν παπᾶ, καὶ γιὰ τὸ χωριό. Ἡταν συγγενεῖς... Μὲ λό-

γο ζεστό, πυκνό, χρωματισμένο, ἀσπρομάλλης, ἀτάραχος, τόνα μάτι θολὸ κι ἄχρηστο, ὁ κύρῳ Χαράλαμπος ἔκανε τὸν ψυχικὸ πατέρα, στὸ χωριό «σὰν κάτι ἄνθρωποι ποιοι πόχουν μέσα στὰ στήθια τους ἐκατὸν αἰώνες». Γιατρολογοῦσε. «Εδινε δρυμήνειες.

«Παιόνετε ἀπλυτο μαλλὶ γιδίσιο, — μὲ τὸ συμπάθειο, (στὸ Γαναδιὸ τὸ μαλλί, ή τρύπα, τ' ἀγγούρι, ὅλα τὰ σχήματα καὶ τὰ «μεγέθους σημαντικά», πρὸς ἀποφυγὴν πονηρῶν σκέψεων, συνοδεύονται ἀπὸ τὸ «συμπάθειο») τὸ πασπαλίζετε μὲ στουμπισμένο σινάπι καὶ τὸ βάζετε στὸ στῆθος. Κι αὐτὸ τραβάει τὸ κρύωμα...».

«Ἐξηγοῦσε τὰ δύνειρα. Ἐβλεπε τὰ σημάδια στὶς πλάτες τῶν ἀρνιῶν. Καταλάβαινε τὸν καιρὸν ἀπὸ τὶς διοσημίες. «Σύννεφα στὴ Νεμέρτσικα μὲ τὸ ἥλιοβασίλεμα. Αὔριο θὰ βρέξῃ... Ἀποτραβιοῦνται πρὸς τὸ Σμόλικα τὰ μαῦρα σύννεφα. Θάχουμε χιόνι». Καὶ κρατοῦσε τὸν «ἴσο» στὶς κουβέντες γιὰ νὰ μὴ ξεφεύγουν...

Τοῦχε μείνει τούτη ἡ κλέφτικη συνήθεια τοῦ ψυχοπατέρα, ἀπὸ τότε ποῦταν στὰ «Μακεδονικά». Ο Καπετὰν Πελέκης. Σεμνός. Δὲν πολυλογοῦσε.

Λένε, πὼς δταν, λίγο πρὸν τὸν πόλεμο, τὸν φώναξε δινωματάρχης στὴ Μεσσαριά, γιὰ νὰ τὸν «ἐγγχειρίσῃ» τὸ μετάλλιο ἔξαιρέτων πράξεων, μὲ τὸ δίπλωμα τῆς ἀνδραγαθίας του, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια, ξεκαθάρισε τὴ θέση του, πεσμένος σὲ βαθειὰ συλλογή.

—Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια. Τώρα, ποὺ τὸ σκέφτομαι, οὔτε καν θυμᾶμαι τί ἔκανα...

Τὶ σοῦ εἶναι οἱ ἀνθρωποι! «Αν ἦταν ὁ Κυρούλης ή διναστάσης, θάρπαζαν τὴν εύκαιρία καὶ θάχαν τρεῖς φορὲς σκοτωθῆ στὰ Μακεδονικά, κι ἄλλες τρεῖς ἀναστήθη;...

«Ο κύρῳ Χαράλαμπος φιλοσοφημένος, τάβλεπε ἄλλοιως. Δὲν κοκορεύονταν κι ἔτσι δὲν τὰ χάλαγε καὶ μὲ κανέναν.

«Ἡ Θανάσω, κακοῖσκιωτη καὶ γρουσού-

ριὸν ἀνήμερο, μὲν μιὰ γλώσσα τρομερὴ καὶ φοβερή, καὶ ἔνα μάτι—καρφί, ποὺ δὲν σ' ἔσωξε οὔτε σκόρδο, οὔτε γαλαζόπετρα, εἶχε τὸ σπίτι της χοντὰ στοῦ κυροῦ Χαράλαμπου.

Πότε οἱ κότες, πότε τὰ σταλάγματα, πότε τὰ καρφώματα, ὅλο καὶ εἶχε εύκαιρίες νὰ τὸν «περιποιεῖται». Ἀλλοτε μπήγοντας τὰ χουγιαχτά. Κι ἄλλοτε κρεμώντας ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ κυροῦ Χαράλαμπου, ποντικίσια πόδια, τρύπια κουτάλια, ἀναποδογυρισμένες χελῶνες, μὲ τὴν ἐλπίδα πώς ἔτσι θὰ τὸν ἔπιανε τὸ «τζίνι»... Ὁμως τοῦ κυροῦ Χαράλαμπου δὲν τοῦ καίγονταν καρφί... Ἐθρισκε τὸν τρόπο, κάθε φορά, καὶ τὴν ἀφόπλιτε... Κάποτε, ὁ κυροῦ Χαράλαμπος, ἔκοψε τὸν «πότο» τῆς Θανάσως, σὰν ἥρθε ἡ ώρα του. Τὸ νερὸν ἐρχόταν ἀπὸ τὴν βρύση τῆς ἐκκλησιᾶς, ἀκολουθώντας τὸ ωῆθρο τοῦ δρόμου κι ἐμπαινε στοὺς κήπους, ἀπὸ μιὰ τρύπα στὴ βάση τῆς μάντρας, κάθε σπιτιοῦ, που ἦταν κλειστὴ μὲ μιὰ πλάκα, δταν δὲν εἶχε σειρά. Κι ἀνοιγε, δταν ἐρχόταν ἡ σειρά σου...

Ἡ Θανάσω, δμως, ποῦχε ἀφίσει τὰ κρούμυδια ἀπότιστα, ἄναψε καὶ κόρωσε. Πετάχτηκε στὴν πόρτα της. Ἀνασκέλωθηκε πάνω στ' αὐλάκι καὶ μὲ τὰ χέρια στὴ μέση, σὰν ὁ Κολοσσὸς τῆς Ρόδου, ξεσπάθωσε... «ποῦ σὲ πονεῖ καὶ ποῦ σὲ σφάζει».

—«Μωρὲ γεροξούρα, γεροπαραλυμένε... Κόρδα.... (Στὸ Γαναδιὸ σ' ὅλους ἔχουν κολλήση παρατσούκλια. Σάπιε. Ψόφιε. Τσιμέρη. Κολοβέ. Γκάρτζιο. Γκόγκο. Γκλιάρα...). εἶπε...

Εἶπε τόσα, που ἀν ἦταν ἄλλος θᾶκε γίνει φονικό. Ὁ κυροῦ Χαράλαμπος δμως ἐβλεπε κι ἄκουγε βουβός, μὲ τέτοια προσοχή, ποὺ θάλεγες, δτι δὲν ἥθελε νὰ τοῦ ξεφύγη λέξῃ. Ἐτσι ἡ Θανάσω, μὴν ἔχοντας ἀντίλογο πήγαινε στὸ κρεσέντο. Ἐδωσε, πῆρε. Στὸ τέλος, κι ἀφοῦ τὸν πέρασε γενιές δεκατέσσερες, τὸν εἶπε καὶ «γκάβλιακα» (στραβό). Ἐκεῖ τὴν διάκοψε ὁ κυροῦ Χαράλαμπος. Σὰ νὰ πειράχτηκε:

—Τώρα μπράβο. Ν' ἀγιάση τὸ στόμα σου. Εἶπες καὶ μιὰ σωστὴ κουβέντα. «Ολα τ' ἄλλα, ἀστα νὰ τὰ πάρῃ δ λάκκος, μωρὴ Θανάσω...» Ετσι ποὺ τὰ κατάφερες, δὲν

πρόλαβα οὔτε μιὰ κουβέντα νὰ σου πῶ. Πέρασε ἡ ώρα. Καὶ νάθελα ἐγὼ τώρα δὲν θὰ θέλει ἡ Πανάγιω, ποὺ εἶναι ἡ σειρά τῆς. Ἀντε τώρα. Φέρε καὶ τὴν τσάπι σου... (Ἄς ὅψεται ἡ βρύση ποὺ στέρεψε) κι ἔλα νὰ βοηθήσης, γιατὶ μὲ τὶς κουβέντες, πλημμύρισε δ μπαξές...

‘Ο κυροῦ Χαράλαμπος, ἥταν ὁ τελευταῖος σ' αὐτὰ τὰ χρόνια, ποὺ ντύνονταν μὲ ντόπια, παραδοσιακὴ στολή. Κι ἔδινε μιὰν ἄλλη νότα, ποὺ φάνταζε. Ἰδιαίτερα τὶς Κυριακὲς σὰν ἄφηνε τὸ σαλβάρι (πανταλόνι μὲ στενὸ πατζάκι, μακρὺ μέχρι τὸ γόνατο) κι ἔβαζε τὴν φουστανέλλα. Μαῦρο φέσι κοντό, βλάχικο, στὸ κεφάλι. Ἀσπρο πουκάμισο, κεντημένο στὴν τραχηλιά, μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιὰ στὸ στῆθος. Ἀπὸ πάνω τὸ δίμιτο τσιπούνι. Στὴ μέση σελάχι πέτσινο. Κι ἔπειτα τὸ σουρτούκο. Στὴ βαρυχειμωνιά, πάνω ἀπ' ὅλα τὸ ταλαγάνι. Κόκκινα τσαρούχια καλλιγωμένα κι ἀσπρες κάλτσες, μάλλινες, κεντημένες στὸ πλάι, μὲ παρδαλὲς ζάβες ἔξωτερικές.

‘Η στολὴ τοῦ ἀντρα, δὲν εἶχε πλουμίδια, ἥταν δμως σὰ νὰ βγῆκε ἀπ' τὸ παλιὸ κάστρο... Μὲ τοὺς θρύλους γιὰ τὶς λεγεωνες τῶν πολεμιστῶν. Σὰ νὰ ξέμεινε ἀπ' τὴν ἐποχὴ τῆς μεγάλης νομαδικῆς κτηνοτροφίας μὲ τὴν ἀρχοντιὰ τοῦ πρωτοτσέλιγγα.

‘Αντίθετα. ‘Η στολὴ τῆς γυναίκας (ὅλες οἱ ἡλικιωμένες Γαναδιώτισσες, τὶς Κυριακὲς ἔβγαιναν μὲ τὴν «ἀρμάδιο τους» δπως ἔλεγαν, δηλ. μὲ τὴν ντόπια στολή, καὶ τὰ στολίδια. Τὰ φλουριὰ στὸ κεφάλι. Τὰ σκουλαρίκια στ' αὐτιά. Τὰ κιουστέκια στὸ στῆθος. Τοὺς σταυροὺς στὸ λαιμό. Τὴ ζώνη στὴ μέση μὲ τὸ θλυκοτάρι (τὴν πόρπη), τ' ἄλλα συρματερὰ καὶ τὶς τοκάδες μὲ τὸν ἀργυρὸ σουγιὰ ποὺ κρέμονταν ἀπ' τὴν ζώνη. ‘Ολα ἀπὸ ἀσήμι φουσκωτὸ ἡ χτυπητὸ καὶ σαβάτι. Καμιὰ φορὰ ἐπίχρυσα. Ἀγορασμένα στὴν Κόνιτσα ἢ στὰ Γιάννινα ἀπὸ Βλάχους τεχνίτες).

ἥταν ἔνα ποίημα. ‘Ἐνας ιόσμος λαμπρός, κεντημένος, μ' ἀπίθανα διαχρηματικὰ σχέδια. Λουλούδια, κλαριά,

ἀφηρημένες παραστάσεις. Κεντήματα τῆς βελονιᾶς, ἀπὸ μεταξωτὴ κλωστὴ ποὺ γίνονταν γιὰ προίκα, κοντὰ στὴν ἄλλη οἰκοσκευή, τὰ σεντόνια, τοὺς κρεβατόγυρους, τὶς μαξιλάρες ἄλλὰ καὶ μὲ κορδόνι (χάρτι) χρυσὸ ἢ ἀσημένιο, ραυμένο πάνω στὴ στολή, ἀπὸ ἔμπειρο πλανόδιο τερζῆ, ἢ συρμακέζη.

Ἡ καζάκα πούμπαινε ἀπὸ μέσα, σχεδὸν κατάσαρκα, κατάληγε σ' ἕνα ποδόγυρο μὲ δόντια, τὰ τρίχαπτα δπως λέγαν. "Ασπρος κάμπος, κόκκινος διάκοσμος. "Οταν ἡ καζάκα ἀρχιζε σὰ φοῦστα, ἀπὸ τὴ μέση, ἐμπαινε στὸ μποῦστο τὸ πουκάμισο. "Ασπρο, κεντημένο μὲ λογῆς—λογῆς χρώματα, στὸ στῆθος, στὸ γιακά, καὶ στὰ μανίκια. Ἀπὸ πάνω ἐμπαινε τὸ τσιπούνι ποὺ τούλεγαν καὶ σιγκούνι. Μαῦρος κάμπος, κόκκινος ἢ πράσινος διάκοσμος. Πάνω ἀπ' τὸ τσιπούνι τὸ κοντόσι. Καὶ πάνω ἀπ' ὅλα ἡ γιορταστικὴ φλοκάτα. Μαῦρος κάμπος, κόκκινα ξόμπλια, τερζίδικα, ποὺ ἀρχιζαν ἀπ' τὸν ποδόγυρο κι ἀνέβαν σὰν ἀραβουργήματα γύρω ἀπ' τ' ἀνοίγματα τῶν μανικιῶν καὶ κατὰ μῆκος στὸ μπροστινό. Ἡ φλοκάτα καθὼς δὲν εἶχε κουμπιά, ζώνονταν στὴ μέση μὲ τὴν ποδιά. "Άλλο γραφικὸ κι αὐτὸ ἔξαρτημα τῆς στολῆς, δίχως πραχτικὴ σκοπιμότητα, μὲ τὴν ἔννοια, ποὺ δίνουμε σήμερα. Καμωμένη ἀπ' ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ ὑφάσματα μὲ πλούσιο κέντημα τοῦ ἀργαλειοῦ ἢ τοῦ χεριοῦ.

Στὸ κεφάλι, τὸ κιλιμκιοί, δπως ἔλεγαν τὸ κεντημένο φακιόλι, ποῦταν ἄλλοτε δαμασκηνό, ἄλλοτε κινέζικο κι ἄλλοτε ντόπιο. Στὰ πόδια κάλτσες μάλλινες, πολύχρωμες, κεντημένες γύρω—γύρω μὲ καγκέλλια. Καὶ γιὰ ποδήματα, τὰ «κισιολιά», ἕνα εἶδος «τσαρουχόσχοινα», ἀπὸ κατεργασμένο τομάρι βοδιοῦ.

**

Οἱ γυναῖκες τοῦ Γαναδιοῦ κι ὁ κὺρος Χαράλαμπος ἦσαν τὰ τελευταῖα ζωντανὰ ντοκουμέντα τῆς τέχνης τοῦ νεοελληνικοῦ κοστουμιοῦ σ' αὐτὸ τὸ χῶρο. Μιᾶς τέχνης, πούφτανε σὲ μᾶς ἀπὸ τὰ βάθη τῶν καιρῶν. Ἀπὸ τότε ποὺ μπολιάζονταν ὁ Βαλκανικὸς κορμός, μὲ τὶς Βόρειες ρά-

τσες. Καὶ ζυμώνονταν ἡ ἐνότητα, στὶς χαρὲς καὶ στὶς λύπες, τῆς Βυζαντινῆς κουλτούρας. Κι ἥταν σὰν τέχνη ἡ πιὸ «δυναμική», γιατὶ βρίσκονταν μεσ' τὴν καθημερινὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ηερνοῦσεν ἀπὸ τὸ χέρι του, σ' ὅλα τὰ στάδιά της. Τοῦ ἔδινε τὴ χαρὰ τῆς δημιουργίας. Καὶ τοῦ ἐρέθιζε τὴ φαντασία.

Τὰ πανιά, τὰ δίμιτα, τὰ σαγιάκια, τὰ σαφιὰ φτιάχνονταν ὅλα μὲ ντόπιες ὕλες, (μαλλί, βαμβάκι, λινό, μετάξι) στὸν ἀργαλειό. Ράβονταν καὶ κεντιοῦνταν μέσ' τὸ σπίτι! Σ' ὅλη αὐτὴ τὴ διαδικασία, ἀπὸ τὸ κούρεμα τοῦ μαλλιοῦ τὴν ἀνοιξη, τὸ ζεμάτισμα, τὸ ξέπλυμα, τὸ λανάρισμα, τὴ διαλογὴ σὲ κοντότριχο καὶ μακρύτριχο, τὸ γνέσιμο στὸ τσικρίκι, καὶ τὸ βάψιμο ἵσαμε τὴν ὑφανση, τὸ ράψιμο, καὶ τὸ γαρνίρισμα, τὰ παλιότερα χρόνια, ἔπαιρναν μέρος ὅχι μόνο οἱ γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀνδρες, οἱ ἀνυφαντές. Ποὺ κοντὰ στ' ἄλλα ὑφαιναν κι ἔρραβαν τσουβάλια καὶ σαμαροσκούτια. Πολὺ ἀργότερα, ὅταν κύλησε ἡ ζωὴ, σωρεύτηκε κάποιος πλοῦτος, κι ἀρχισαν οἱ πρῶτες συναλλαγές, τὰ πρῶτα πάρε—δόσε, κινήθηκαν τὰ προϊόντα τῆς δουλειᾶς σ' αὐτὸν ἐμπόρευμα καὶ μπῆκε στὴ μέση τὸ χρῆμα, — ἀνάμεσα βουνὸ καὶ κάμπο, ἀπὸ περιοχὴ σὲ περιοχή, ἀνάμεσα Ἡπειρο Εύρωπη, ἀνάμεσα Γιάννινα καὶ Βενετιά...

Τώρα στέλνω (διὰ μέσου Κορφοί) κολέτα κερὶ 7 καὶ μετάξι καλὸ μωραΐτικο κολέτα ἔξ (6)... (ὅτι τὸ μαλλὶ στὸ Βῶλο ἔτρεχε 17 τὸ σαλονικιό, καὶ 15 τὰ ἄλλα)... καὶ τομάρια ἀρκούδας № 2625, ψωνισμένα εἰς Πάτρα, (ἔξοδα εἰς τὰ ἄνωθεν τομάρια διαδουγάνα, μπασδάρι, βαστάζων, μαγαζιάτικα καὶ ἄλλα ἔξοδα ἔως ἡμπάρκο ἀσιλάνος σαράντα καὶ ἄσπρα δύδοντα τρία)... 4 κόλλα Πρινοκόκι καὶ βελανίδια... (εἶναι καλὸ καὶ νὰ τὸ κράξητε 'Αρτινό)... τὰ ἄνωθεν νὰ τὰ πουλήσετε μὲ τίποτες ἀβαντάτζιο ὅτι τὰ ἔχουμε ἀκριβά... καὶ νὰ κάμητε καλὸ παζάρι μὲ καλὰ ροῦχα σορτιμέντο (ἀνάμικτα) σάγια σοτοκαρλάτο (ὑπόξανθα) καὶ σαγιετίνες καὶ μερικὰ ἴρδινάρια (συνηθισμένα)

·Ο Πατήρ Παΐσιος ὁ Φιλοδεῖτης ἢ Στομιώτης

Τοῦ κ. Β. ΝΙΚΟΛΟΠΟΤΛΟΥ

§3. ΕΚΜΑΘΗΣΗ ΤΗΣ ΞΥΛΟΓΡΑΦΙΚΗΣ

Εἶχε πιὰ ξεσκολιάσει ἀπ' τὸ Δημοτικὸν καὶ μιὰ ποὺ ἦταν παρὰ πολὺ καλὸς μαθητής, ὅλοι ἦταν τῆς γνώμης πώς θάπρεπε νὰ συνεχίσῃ στὸ Γυμνάσιο. Ὁ ίδιος λαχταροῦσε τὴν μάθηση· πόσο τόθελε νὰ γίνη κι' αὐτὸς μεγάλος καὶ σοφὸς ὥπως ὁ μεγάλος συντόπιτης του ὁ Φωστήρας τῆς Εκκλησίας Βασίλειος! Τὸ ίδιο καὶ οἱ γονεῖς του. δὲν ἤθελαν νὰ πάη χαμένο τὸ παιδί τους. Υπῆρχαν ὅμως πολλὰ ἐμπόδια.

μενεβίσια καὶ ἵνκαρνάδα καὶ βινάδα...
...μερικὰ ἀταλάζια, ἀλλὰ φιορεντίνα,
καὶ δρδινάρια καὶ κάτι χαταγιά, (ποὺ
ὅ Πετρίνης φτιάνει μὲ ληανὸν λουλούδι,
ἀπάνω στὸ κίτρινο δσὰν ληανὰ ἀσπρα-
τούρκικα καὶ παστόζα, τὸ στρόμα κόκ-
κινο καὶ τὰ παίρνουν αὐτοῦ πρὸς λ. 6,
15,... στίλε μου ἔνα χαταγὶ καλὸ μὲ
χρυσάφι, νάινε πλουμιστὸ...)

...Διάργυρο οὐγγιὲς 140, καναβαρί-
νι 10 χοντραὶς ρέσμαις, μία μπάλα
ψιλὸ χαρτί, μία τῆς μπότζας, ρέσμια
12 τρελλούνε, χρυσάφι φάλτσο 150 καὶ
κίτρινο περὶλε ντὰ ρόμα μάτζα 50,...
ρεμπίνια μιγδαλωτὰ νὰ ζυγιάζουν δυὸ
μάτσα τὴ λίτρα... δμοίως καὶ δἰὰ τὰ
βελόνια (νὰ ἀνίγετε νὰ μὴν εἶναι σκου-
ριασμένα...) σιδηρόσυρμα, παφιλόσυρμα,
ράματα κι ἀφράτο κουτιὰ 2... οἱ ἔχουν
γύρεψη... φροντίσατε νὰ φθάσῃ ἐγκαί-
ρως τὸ πράγμα εἰς τὸν καιρὸν τῆς Ἐ-
λασώνας... Στὶς 12 ἔστηλα τοῦ Μεγα-
λογένη τζεκίνια 40... Ἀπὸ τὶς ἄλλες ὁ-
μολογίες δὲν ἐπῆρα ἀκόμη, μόνον ἥρθε
ἔνας Καμπίτζης νὰ χαλάσῃ τὸ Βενετικὸ
πρὸς 375 καὶ τὰ μαντζιάρικα (τὰ οὐγ-
γρικὰ ἢ οὐγγαρα) πρὸς 360, τὰ τυρο-
λιὰ πρὸς 315, τὰ δουκάτα 337 καὶ τὰ
σερτιφίλια πρὸς 330 καὶ δὲν ἥξεύρω
τί μέλλει νὰ γίνη, ὅπου δὲν τὰ δίδουν δ

Ἡ Κόνιτσα δὲν εἶχε ἀκόμα Γυμνάσιο, βρισκόμαστε στὰ 1936, καὶ ἐπρεπε νὰ πάη στὰ Γιάννενα. Αὐτὸ ὅμως γιὰ πολλοὺς λόγους ἦταν δύσκολο. Κυρίως τὰ οἰκονομικὰ τοῦ σπιτιοῦ δὲν ἐπέτρεπαν κάτι τέτοιο καὶ ἐκτὸς τούτου καὶ λόγοι περιφρουρήσεως τῆς ψυχικῆς ἀκεραιότητος τοῦ παιδιοῦ δὲν ἐπέτρεπαν τὴν ἀπομάκρυνσή του ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ τὸ σπίτι του. "Ἐτσι λοιπὸν ὁ Ἀρσένιος δὲ συνέχισε στά... κοσμικὰ γράμματα, δὲν ἄφησε ὅμως ποτὲ τὰ γράμματα τοῦ Θεοῦ! Συνέχισε τὴ

κόσμος... Διὰ τὴν ὕδραν μὴ ἔχοντας ἄλλο νὰ σᾶς σημειώσω καὶ μένω βοηθὸς τῆς αὐθεντείας πάντοτε καὶ εἰς τοὺς δρισμούς σας..."

Νικόλαος Μπέρκος... 1729, φεβρουαρίου 28 'Ιωάννινα...

μὲ τοὺς Κιρατζῆδες καὶ τοὺς πραγματευτάδες ἔφταναν σ' αὐτοὺς τοὺς χώρους ἀταλάζια, βελούδα, τσόχες, ἔτοιμα μεταξιά, ράματα κι ἀφράτο, χάντρες, σιντζάπια καὶ χαταγιά, κι ἀντικαθιστοῦσαν, ὅπου τὸ κέφρι γιὰ τὴ ζωὴ γίνονταν πολυτέλεια, τὰ ντόπια ὑλικά.

Ο "Αη Κοσμᾶς, ἀσκητὴς καὶ πουριτανὸς τῆς ὁρθοδοξίας, σκανδαλίσθηκε μ' αὐτὴ τὴν πολυτέλεια λίγο πιὸ πάνω, στὴν Καστάνιανη, κι ἐξαπέλυσε μύδρους, ποὺ πῆραν «τόσον φόβον οἱ Χριστιανοὶ καὶ μάλιστα οἱ γυναικεῖ, κι ἔκοψαν τ' ἀσήμια καὶ τὰ μεταξιά φορέματα...».

Μὲ τὰ ξένα ὑλικά, ἔφταναν στὰ χωριά, κι οἱ πλανόδιοι τερζῆδες—συριακέσηδες καὶ χρυσοραφτάδες, καβάλλα στ' ἄλογο, —ἀσίκηδες, ποὺ ἀναβαν φωτιές— νὰ φάψουν καὶ νὰ κεντήσουν μὲ τέχνη μερακλιδικῇ τὰ μπρεσίμια καὶ τὰ γαϊτάνια.

ΣΤΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

μελέτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῶν Βίων τῶν Ἀγίων.

Οἱ γονεῖς του τὸν ἀφήσανε νὰ διαλέξῃ μιὰ τέχνη γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ζήσῃ. Ὁ Ἀρσένιος προτίμησε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ξυλουργοῦ! Καὶ δὲν εἶναι καθόλου τυχαία αὐτὴ ἡ προτίμηση. "Ἄς μὴ ξεχνᾶμε πῶς τὰ σύνεργα τοῦ ξυλουργοῦ τὰ ἔπιασε στὰ χέρια Του καὶ Ὁ Χριστός, στὸ ἐργαστήρι τοῦ Ἰωσήφ! Πλάνησε σανίδια κι' Ἐκεῖνος, ἔφτιαξε δύορφα πορτοπαράθυρα, ταβάνια, πατώματα καὶ αἰσθάνθηκε κι Αὐτὸς ἐκείνη τὴ φυσικὴ εύωδιὰ τῶν ροκανιδιῶν τὰ πριονιδιῶν! Θὰ μποροῦσε νὰ διαλέξῃ τὴν τέχνη τῆς σκηνοποιίας σὰν ὁ Ταρσέας Παῦλος, μὰ τὸ ἐπάγγελμα, βλέπετε, δὲν ἔχει πέραση σήμερα, πῶς νὰ ζήσῃ κανεὶς μ' αὐτό!

Ἀφεντικό του ἦταν ὁ Κονιτσιώτης ξυλουργὸς Νίκος Τζάλλας, ὀνομαστος στὴν τέχνη του, καὶ πολὺ καλὸς ἄνθρωπος! Ἀπ' αὐτόν, τὸν τέλειον γνώστη τῆς ξυλουργικῆς, ὁ Ἀρσένιος διδάχτηκε τὴν θεάρεστη τέχνη τοῦ «τέκτονος Ἰωσήφ» καὶ μαζί του ἐργάσιτο γιὰ πολλὰ χρόνια. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἀρχές του μένανε ἀμετάβλητες .αὶ ἡ προσέγγισή του πρὸς τὸ ιδεῶδες τῆς χριστιανικῆς τελειότητας ἐπεταχύνετο περισσότερο.

Δὲν ἄργησε νὰ γίνη ἔνας τέλειος ξυλουργὸς περιζήτητος στὴν Κόνιτσα καὶ σ' ὅλα τὰ χωριά της! Χαρακτηριστικὸ τοῦ ἀδαμάντινου χαρακτήρα του εἶναι καὶ τὸ ἔξῆς: Στὰ σπίτια ποὺ ἐργαζόταν μὲ τὸ Ἀφεντικό του τὸν Ν. Τζάλλα τὶς περισσότερες φορὲς ἦταν σύμψωμοι. "Ἄν δημαρχός τύχαινε νᾶναι Τετάρτη ἢ Παρασκευὴ ἐπειδὴ αὐτὸς ἐνήστευε καὶ ἐπειδὴ οἱ ἐργοδότες τους γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσουν τοὺς ἔφτιαχναν καλὰ φαγητὰ συνήθως μὴ νηστίσιμα, ὁ Ἀρσένιος μὲ εὔσχημο τρόπο κατώρθωνε νὰ ἀπουσιάζῃ ἀπὸ τὴν ἀναγκαστικήν, ἐπαγγελματικήν... «τράπεζαν» καὶ νὰ πετάγεται ὥς τὸ σπίτι γιὰ νὰ τσιμπήσῃ λίγο ψωμὶ καὶ ἐληές, τέτοια μέρα ποὺ ἦταν, Τετάρτη ἢ Παρασκευή!

§4. ΕΦΗΒΟΣ — ΕΡΓΑΣΙΑ ΓΕΩΡΓΙΚΗ.

Παλληκάρι πιὰ ὁ Ἀροένιος πάνω στὴ πιὸ κρίσιμη ἡλικία, στὴν ἐφηβικὴ καὶ μετεφηβικὴ ἡλικία τοῦ ἐνσυνείδητου προβληματισμοῦ καὶ τῶν μεγάλων ἀποφάσεων, δίνει συγκεκριμένους στόχους στὶς κατοπινές του προσπάθειες καὶ προσδιορίζει μὲ μεγαλύτερη ἀκρίβεια τοὺς προσανατολισμούς του.

Τὸ μόνο ποὺ τὸν ἐλκύει εἶναι ὁ Χριστός! Θέλει νὰ δοθῇ ὅλος «ψυχὴ τε καὶ σῶματι» στὸ Κύριο, νὰ Τὸν ἀκολουθήσῃ σηκώνοντας τὸν δικό του προσωπικὸ Σταυρό, ὡς τόσο δην ἀνακοινώνη ἀκόμα τὶς ἀποφάσεις του.

Πρὸς τὸ παρὸν δίδεται στὴν διακονία τοῦ σπιτιοῦ του, ποὺ τὸν ἔχει μεγάλη ἀνάγκη. Τὰ μεγαλύτερα ἀδέρφια εἶναι στρατιῶτες, στὸ σπίτι ἔμειναν οἱ ἀδερφὲς μὲ τὸν μικρότερο ἀδερφὸ τὸν Λουκᾶ καὶ οἱ γέροντες γονεῖς. Αὐτὸς τώρα ἔπρεπε νὰ βοηθήσῃ. Ο κάμπος κάτω, ὅπου τὰ λίγα κτήματά τους τὸν περίμενε, καὶ δὲν ἄργησε ἡ χειρολαβὴ τῆς πλάνης νὰ παραχωρήσῃ τὴ θέση της στὶς χειρολαβὲς τοῦ ἀλετριοῦ! Τόσες δουλειές, ποιὸς θὰ τὶς ἔβγαζε πέρα! "Ἐτσι γνώρισε καὶ τὴ ζωὴ τοῦ γεωργοῦ. "Οργωμα. Θέρος, ἀλώνι, πότος, σκάλος καὶ ὅλες οἱ γεωργικὲς δουλειὲς περνᾶνε τώρα ἀπ' τὰ χέρια του καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ πάντα στὰ χωράφια καὶ στὸ σπίτι του. Καὶ σὰν γεωργὸς ξεχωρίζει ἀπ' τοὺς ἄλλους. Ποτὲ δὲν θὰ τὸν ἔβλεπες νὰ ἐργάζεται Κυριακὴ ἢ γιοργή! Κανόνιζε ἔτσι τὶς δουλειές του πὼν τὴν Κυριακὴν νὰ μὴν ἔχῃ καμμιὰ ἐκκρεμότητα. "Ἄν ἦταν νὰ ποτίσῃ τὸ καλαμπόκι τέτοια μέρα ποὺ ὁ σκάλος θάρχονταν δίχως ἄλλο Κυριακή, τὸ πότιζε μιὰν ἄλλη μέρα ὥστε ὁ σκάλος ποὺ δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολὴν νὰ πέσῃ καματερί. "Ολες οἱ ἐνέργειες κατευθύνονται λοιπὸν ἀπὸ τὸ ἀνυπέρβλητο ιδεῶδες τῆς ζωῆς, τὴν χριστιανικὴ τελειότητα!

Τὸ βράδυ γυρίζοντας σὲ σπίτι τὸν περίμενε, ἡ προσευχή, τὸ θυμίαμα καὶ

ή μελέτη! Τὴν ἐποχὴν αὐτῆν γύρω στὰ 1940 ἀρχίζει νὰ τὸν προσελκύῃ τὸ φημισμένο Μοναστήρι τῆς Παναγίας τοῦ Στομίου, τὸ ὄλοζώντανο αὐτὸν ἀπομεινάρι τῶν βυζαντινῶν καιρῶν. Μέχρι τώρα τὰ γύρω ξωκκλήσια καὶ κυρίως ἡ Ἀγιὰ - Βαρβάρα τὸν τραβοῦσαν περισσότερο, τώρα ὅμως τὸ ἀνηφόρι στὸ Μοναστήρι τῆς Παναγίας τοῦ Στομίου τούγινε συνήθεια. Τῷρισκε κατάλληλο γιὰ μόναση, ἔτσι καθὼς εἶναι κουρνιασμένο στὰ θεόρατα βράχια στὸ Καταφίλι μέσα στὴ θεόσκιστη χαράδρα τοῦ Ἀώου! "Αρχισε νὰ μελετάῃ τὴν ιστορία του καὶ νὰ τὸ φροντίζῃ ὅσο μπορεῖ. Ἡρθε ὅμως ἡ γερμανικὴ λαίλαπα ποὺ δὲν ἄφησε τίποτα ὄρθιο. Ἡ καταστροφική της μανία παρέδωσε στὶς φλόγες καὶ τὸ Μοναστήρι ποὺ εἶχε γίνει τὸ καταφύγιο τῶν ἀθώων! Εύτυχῶς ὁ ναὸς ἔμεινε ἄθικτος, τὰ κελλιὰ ὅμως καὶ οἱ ξενῶνες καταστράφηκαν! Ὁ Ἀρσένιος ἦταν ἀπ' τοὺς πρώτους ποὺ θὰ ἐργαζόταν γιὰ τὴν ἀνοικοδομησή του. Κάτι τούλεγε μέσα του πῶς ἔπρεπε νὰ ξαναχτιστοῦν οἱ ξενῶνες γιὰ νὰ εἶναι ἔτοιμο τὸ Μοναστήρι νὰ δεχτῇ, ὅπως καὶ παληότερα στὰ ἥσυχα, ὅμορφα χρόνια τοὺς καλογέρους του, ἐνῷ ἔκαιγε μέσα του ὁ πόθος νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ πρῶτος καλόγερος τῶν δικῶν μας χρόνων ποὺ θὰ μονάσῃ στὸ Μοναστήρι μας.

§5. ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΘΗΤΕΙΑ

Ο καλὸς χριστιανὸς σὰν ὁ Ἀρσένιος, εἶναι συγχρόνως καὶ καλὸς "Ελληνας". Ο Ἀρσένιος ἦταν πράγματι καὶ καλὸς πατριώτης. "Ελληνας σ' ὅλο τὸ πλάτος τῆς ἔννοιας αὐτῆς ποὺ δὲν εἶναι μόνο προσδιοριστικὴ μιᾶς ἐθνικότητος, ἀλλὰ κάτι παρὰ πάνιν, μιὰ ἴδεα μιὰ ἀνυπέρβλητη πνευμιστικὴ ἀξία! Σὰν ἀληθινὸς λοιπὸν "Ελληνας δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ λησμονήσῃ τὴν "Ελλάδα ποὺ τὴν εἶχε κλεισμένη βαθειὰ στὴ καρδιά του. "Ετσι λοιπὸν ὅταν ἥρθε στὴ νόμιμη ἡλικία στρατεύσεως ὅχι μόνο δὲ προσπάθησε ν' ἀπαλλαγῆ τῶν ὑποχρεώσεών του ἀπέναντι στὴν πατρίδα, ἀλλὰ μὲ μεγάλη προθυμία κατετάγη στὶς τάξεις τοῦ στρατοῦ καὶ ὑ-

πηρέτησε μὲ πάθος καὶ ἀφοσίωση. Ανῆκε στὸ ὅπλο τῶν Διαβιβάσεων, στὸ ὅποιο πηγαίνουν κατὰ κοινὴ ὅμολογία ἐπίλεκτοι νέοι διακρινόμενοι σὲ ὅλα τους! Εἶχε τὴν εἰδικότητα τοῦ ἐνδόξου ἀσυρματιστοῦ! Θὰ τὸν συναντήσωμε στὸ Τηλεφωνικὸ Κέντρο τῆς Μονάδος του στὸ Ἀγρίνιο, νὰ προσφέρῃ πολλὲς ὑπηρεσίες στὴν πατρίδα του. Οἱ ἀνώτεροί του ἔμειναν κατάπληκτοι ἀπὸ τὸν ἐν γένει καρακτῆρα τοῦ ὅπλιτου τους πεὸν τὸν θεωροῦσαν ἀληθινὸν ἄγιο! Ὁ Ἀρσένιος δὲν ἦταν μόνο στρατιώτης τῆς πατρίδος, ἦταν πρῶτα ἀπ' ὅλα στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ! Ἡ πειθαρχία του ἦταν ἐνσυνείδητη καὶ ὅχι ἐξηναγκασμένη· σὰν στρατιώτης εἶχε πάντοτε ὑπὲρ ὄψιν του τὴν ὑποθήκη τοῦ Ἀπ. Παύλου: «πείθεσθε τοῖς ἡγεμονεύοις ὑμῶν καὶ ὑπείκετε...», τοῦ Κυρίου δὲ οἱ λόγοι «ἀπόδοτε τὰ τοῦ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ» εὔρισκαν βαθειὰ ἀπήκηση στὸν Ἀρσένιο στὴν ἐκπλήρωση τῶν καθηκόντων του. Οἱ συνάδελφοί του, ὅσοι κατώρθωσαν νὰ τὸν γνωρίσουν κάπιας περισσότερον, δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν καρακτηρίσουν παρὰ σὰν ἄγιον! Ἐργαζόταν τόσο πολύ, ἐκτελῶντας καὶ τὴν ὑπηρεσία τῶν συναδέλφων του, ὥστε ἀνησυχοῦσε γιὰ τὴν ὑγεία του καὶ αὐτὸς ὁ διοικητής του! Γιὰ νὰ ἐξυπηρετῆ τοὺς συναδέλφους του καὶ γιὰ νὰ μὴ τοῦ δημιουργοῦνται εὐκαιρίες ἔξόδου του στὴν ἀμαρτωλὴ πολιτεία, ὁ Ἀρσένιος ἔμαθε καὶ τὴ δύσκολη δουλειὰ τοῦ κρυπτογράφου καὶ ἔτσι ἐκτελοῦσε αὐτὸς ὅλες σχεδὸν τὶς «βάρδειες»! "Ελαβε μέρος στὶς ἐπιχειρήσεις, στὸ καιρὸ τοῦ ἀνταρτοπολέμου, καὶ ἀναφέρεται ἀπὸ πολλοὺς ὁ ἡρωϊσμὸς ποὺ ἔδειξε γιὰ τὴ διάσωση μέσα στὰ χιόνια τοῦ σταθμοῦ ἀσυρμάτου του, ἐνὸς «εἰκοσιδυάρη» ἀσύρματου μὲ τὸν ὅποιον ὁ Ἀρσένιος μετέδιδε τὰ μηνύματα τῆς νίκης! Θὰ πρέπη πάντως νὰ τονισθῆ πῶς τὸ στρατιωτικὸ ἐπέδρασε πολὺ στὴ διαμόρφωση τῆς μοναχικῆς του ὅμολογίας, γιατὶ τοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσῃ τὸν κόσμον γυμνὸν γιπροστά του.

(συνεχίζεται)

Η Βούρμπιανη

ΤΟΥ Κ. Α. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ασφαλῶς τότε ξανάρχισε νὰ χτίζῃ πάλι καὶ τὸ σαράϊ του, τὸ δόποῖο κατώτερο ἀσφαλῶς σὲ ἐμφάνιση καὶ ἐσωτερικὴ πολυτέλεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο σώζουνταν ὡς τὰ 1890 περίπου στὴ σημερινὴ τοποθεσία Πελιαύρι κάτω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία πῶν Ἀγίων Ἀποστόλων. Στὶς 18 Νοεμβρίου τῆς ἵδιας χρονιᾶς (1828) φέρνει καινούργια διαταγὴ τοῦ Κιουταχῆ, παρόμοια μὲν ἐκείνην τῆς 14ης Ιανουαρίου 1828, πρὸς τὸν Μουσελὶμ Κονίτσης Ἰσμαήλ Μπέην τῶν χερωτικῶν ὁμολογιῶν ποὺ τοῦ εἶχαν ἀρπάξει οἱ ληστὲς τοῦ Σιλιχτάρη Πόντα.

Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1829 ὅμιως ἀλλάξανε τὰ πράγματα γιὰ τὸν Γραμματικό. Τὸ πασιαλῆκι τῆς Ἡπείρου τὸ ἀνέλαβε ὁ Σελὶμ Πασιᾶς τῆς Θεσσαλίας (ὁ Κιουταχῆς εἶχε ἀναχωρήσει ἀπὸ τὸν Φεβρουάριο γιὰ τὴν ἐκστρατεία τῆς Ρωσίας) ὁ δόποῖος διόρησε τοποτηρητάς του τὸν Λιατὶφ ἐφέντην Κονιτσιώτην καὶ τὸν ἐπανελθόντα τυπικὰ στὴν νομιμότητα Σιλιχτάρην Πόνταν. "Ο. πως ἦταν ἐπόμενο, ὁ Σιλιχτάρης ἀνέδειξε Προεστὸν τῆς Βούρμπιανης καὶ τῆς ἐπαρχίας Κονίτσης τὸν φίλον του καὶ ἔχθρόν τοῦ Γραμματικοῦ Δημήτρη Παπαγιάννην. (Η. Χ. 1929 σελ. 225).

Ἄλλὰ τὸ προεστιλῆκι τοῦ ἐναπομείναντος ἀρχηγοῦ τῶν Τζιοτζιαίων δὲν βάστηξε πολύ. Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1830 ἥρθε Πασιᾶς στὰ Γιάννενα ὁ φίλος τοῦ Κώστα Γραμματικοῦ ὁ Ἰμὶν Πασιᾶς ὁ γυιὸς τοῦ Κιουταχῆ, καὶ πάλι ἀσφαλῶς τὸν προστάτεψε.

ΣΤΙΣ 6 Ἰουνίου τοῦ ἴδιου χρόνου ὁ Μέγας Βεζύρης τώρα καὶ Στράταρχης Κιουταχῆς, γράφει στὸν Κώστα

ἀπὸ τὴν Ἀνδριανούπολη καὶ τὸν προσκαλεῖ στὰ Μπιτώλια. Καὶ ἀσφαλῶς ὁ Κώστας πηγαίνει καὶ ἀναλαμβάνει τὴν ηθέση τοῦ Γραμματικοῦ κοντά του.

Ἀποφασισμένος ὁ Κιουταχῆς νὰ ἔδραιώσῃ τὴν τάξη καὶ νὰ πατάξῃ τοὺς ἀνυπότακτους Ἀλβανοὺς ἀρχηγοὺς ποὺ ἐδυνάστευαν καὶ καταλήστευαν τοὺς χριστιανούς τοὺς προσκάλεσε στὸ Μοναστῆρι (Μπιτώλια) καὶ στὶς 30 Ιουνίου 1830, τοὺς ἔξωντασε σχεδὸν ὅλους μ' ἔνα ἔξυπνο τέχνασμα.

Κατὰ πάσαν πιθανότητα εύρισκόταν ἐκεῖ ὁ Κώστας, καὶ ἵσως ὁ ἴδιος νὰ ἔγραψε ἀργότερα ὅταν κατέβηκε μαζί μὲ τὸν Κιουταχῆ στὰ Γιάννενα τὴν ἀκόλουθη διαταγὴ ποὺ εύρεθηκε στὸ ἀρχεῖο του καὶ τὴν ἀναδημοσιεύομε ἀπὸ τὰ «Ἡπειρωτικὰ Χρονικὰ» τοῦ 1929 σελ. 226.

«Μεχμέτ Ρεσήτ Παοᾶς.

Ἐγὼ ὁ Σαδρατζάμης καὶ Ἐλχακὲν Ρούμελη Βαλεσῆς Τεπιδέν.

Προσταγὴ καὶ εἴδησις πρὸς ὅλα τὰ χωρία τῆς Κόνιτζας· τὰ λεγόμενα ἀγαλήκια ὅπου ἀδίκως ἐπερναν οἰπέγιδες καὶ ἀγάδες τῆς ἀρβανιτιᾶς ἀπὸ τὸν Βασιλικὸν ραγιάν, τὰ ἔκαμνε μεμνοῦ (ἀπηγόρευσε — κατήργησε) τὸ δεβλέτι ἀληγὶε (κράτος) διὰ τοῦτο σᾶς προστάζω καὶ ἐγὼ ὅποῦ δὲν ἔχει νὰ δώσῃ κανένας ἀγαλήκι. Προσέχητε μὴ δώσητε (οὔτε) παρὰ ἀγαλήκι ὅτι τζεβάπι (ἀπόκρισιν) δὲν μὲ δίδετε. Εξ ἀποφάσεως.

1830 Δεκεμβρίου 6 Ιωάννινα.

(ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ)

Πέτρος Δόθας

ΣΤΙΣ 10 τοῦ περασμένου μηνὸς Αὐγούστου πέθανε ἀπὸ ἀνίατη ἀρρώστεια ὁ παλαίμαχος καὶ διακεκριμένος Γεωπόνος Πέτρος Δόθας, σὲ ηλικία 74 ἔτῶν.

Ο Πέτρος Δόθας γεννήθηκε στὴν Κόνιτσα Ἡπείρου. Ἐτελείωσε τὴν Ζωσιμαία Σχολὴν Ἰωαννίνων, τὸ Γυμνάσιο Κερκύρας τὸ 1915, τὴν Ἀθερώφειο Γεωργικὴ Σχολὴ Λαρίσης τὸ 1918, τὸ Ἀγρονομικὸν Ἰνστιτοῦ τοῦ Gembloux (Βελγίου) τὸ 1922, λαβὼν τὸ δίπλωμα τοῦ Μηχ. Γεωπόνου.

Ανέλαβε υπηρεσία στὸ Ὑπουργ. Γεωργίας ὡς Προϊστάμενος κατ' ἀρχὰς τῆς Γεωργ. Ὑπηρεσίας Τρικάλων καὶ οὲ συνέχεια τῶν Νομῶν Λαρίσης, Μαγνησίας, Φθιωτιδοφωκίδος καὶ Εύβοίς, ἀπὸ 1923—1937.

Μετετάγη στὴν Κεντρικὴ Ὑπηρεσία τοῦ Ὑπ. Γεωργίας ὡς Προϊστάμενος τοῦ Τμήματος ἀποστραγγιζομένων γαιῶν, Ὑδάτων καὶ ἐν συνεχείᾳ τῆς Πολιτικῆς ἐπιστρατεύσεως (1937 — 1947).

Τὸ 1947 τοποθετήθηκε ὡς Ἐπιθεωρητὴς Γεωργίας Κεντρικῆς Μακεδονί-

ας μὲ ἔδρα τὴν Θεσσαλονίκη.

Ἀπεσπάσθη στὴν νεοσυσταθεῖσα ὑπηρεσία Συντονισμοῦ Ἐφαρμογῆς Σχεδίου Ἀνασυγκροτήσεως στὸ Ὑπουργ. Συντονισμοῦ καὶ τοποθετήθηκε ὄριστικὰ τὸ 1951 ὡς Δ)ντὴς Γεωργίας στὸ Ὑπουργεῖο αὐτό.

Τελικὰ ἀνέλαβε ἀριοδιότητα τοῦ Γεωργικοῦ Συμφβούλου στὸ Ὑπουργ. Συντονισμοῦ μέχρι τὸ 1960, ὅποτε ἀπεχώρησε τῆς υπηρεσίας λόγῳ 35ετίας.

Ο Πέτρος Δόθας διεκρίνετο γιὰ τὴν μεγάλη του εὐθύτητα, εἰλικρίνεια, βαθύτατη συνείδησι, πίστι καὶ ἀφοσίωσι στὸ καθῆκον καὶ τὴν ἐπιστήμη του.

Ἄπὸ χαρακτῆρος ὁ Πέτρος Δόθας ὑπῆρξεν ἥρεμος καὶ πρᾶος, πολὺ συνετὸς καὶ σώφρων, πολὺ μετριόφρων, ἀπόλυτα ἀθόρυβος, πολὺ προσηνής, μειλίχιος, πολὺ εὐγενὴς καὶ εὔπροσήγορος. Σεμνότατος, εὐγενέστατος, λεπτότατος, πολὺ ἀξιοπρεπὴς καὶ ἔξαιρετικὰ σοβαρός. Γιὰ κάμποσο χρονικὸ διάστημα ἦταν καὶ μέλος τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Συνδέσμου Κονιτσιῶν ὁ «Ἀῶος».

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΘΕΟΧΑΡΗ 'Αδανάσιος Τσακάλωφ

ΩΡΑΙΟ, σωστὸ καλλιτέχνημα εἰς ἐμφάνισι, ἀλλὰ πολὺ καλύτερο εἰς περιεχόμενο, κυκλοφόρησε τὸ μὲ τὸν τίτλο «ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΤΣΑΚΑΛΩΦ» βιβλιαράκι τοῦ γνωστοῦ λογίου καὶ συγγραφέως Ἡπειρώτου καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Γ. Θεοχάρη.

Τὸ περιεχόμενό του εἶναι μὲν Πανηγυρικὸς ἔκφωνηθεὶς τὴν 24—3—71 εἰς τὴν αἴθουσαν Διαλέξεων τῆς Ε.Η.Μ. ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἀξιόλογη ιστορικὴ μονογραφία ποὺ μᾶς παρουσιάζει μὲ ἀδιάβλητα ντοκουμέντα, ἀνάγλυφα τὴν δρᾶσι καὶ τὸ ἔργο τοῦ ἐκ τῶν ίδρυτῶν καὶ πρωτεργατῶν τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας ἀειμνήστου συμπατριώτου μας 'Αθανα-

σίου Τσακάλωφ, καὶ τονίζει τὴν φιλοπατρία καὶ ἀνιδιοτέλειά του.

Συγκρίνων καὶ ἀντιπαραβάλλων τὰς περὶ Τσακάλωφ διαφόρους πηγὰς, ὁ κ. Θεοχάρης, καταλήγει εἰς ὅρθα συμπεράσματα ὅσον ἀφορᾷ τὸν χρόνον τῆς γεννήσεώς του, τὰς περιοδείας του, τὰς ἐνεργείας του, καὶ τὸν χαρακτῆρα του, καὶ μᾶς παρουσιάζει τὸν 'Αθ. Τσακάλωφ ὡς τέλειον "Ελληνα καὶ ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος ὑπηρέτησε πιστῶς καὶ ἀνιδιοτελῶς τὴν πατρίδα, καὶ συνέβαλλε μὲ ὅλας του τὰς δυνάμεις εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ ἀποκατάστασίν της ὡς ἔθνους.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Τέταρτη ημέρα

— Τὴν 4)6)71 ἀφίχθησαν εἰς Κόνιτσαν ἐκδρομεῖς τῆς Ἀμερικανικῆς Λεγεώνος Θεσσαλονίκης.

— Τὴν 4)6)71 ἐτελέσθησαν αἱ γυμναστικαὶ ἐπιδείξεις τῶν τριῶν Δημοτικῶν Σχολείων τῆς Κονίτσης.

— Ἐπανέκαμψεν ἐκ Σπάρτης, ὅπου ἔλαβε μέρος εἰς τὸ Συνέδριον Δημάρχων ὁ Δῆμαρχός μας κ. Θ. Καρατζῆμος, ὁ ὅποιος διελθὼν καὶ ἐξ Ἀθηνῶν ἐπεσκέφθη διὰ τὴν προώθησιν ζητημάτων τῆς Κονίτσης, τὸν Ἀντιπρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως κ. Παττακόν, καὶ τὴν Γενικὴν Γραμματείαν Ἀθλητισμοῦ. Καὶ τέλος τὸν ΕΟΤ διὰ τὴν ἀξιοποίησιν τῆς Χαράδρας Ἀώου (Τελεφερὶκ Γκαμήλας κλπ.), τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ Τουριστικοῦ περιπτέρου, καὶ τὴν ἀξιοποίησιν τῶν Λουτρῶν Καβασίλων.

— Τὴν 5)6)71 ἀφίχθησαν εἰς Κόνιτσαν, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργείου Πρεδρίας Κυβερνήσεως κ. Σωκράτης Κ. Δημάρατος μετὰ τῆς κυρίας του, καὶ τῶν κ.κ. Κων)νου Καραθάνου Τμηματάρχου τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργείου, καὶ τοῦ κ. Χρήστου Ζαχαριάδου, βιοτέχνου.

μείου κ. Ἀθ. Φασούλης ἐνεχείρησεν ἐπαθλὸν ἐκ 300 δρ., καὶ ἐνὸς κουμπαρᾶ τοῦ Ταχ. Ταμιευτηρίου εἰς ἔκαστον ἐκ τῶν τεσσάρων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν Θεοδ. Τζουμάκαν, Ἀπόστ. Φασούλην, Καίπην Ζώτου, καὶ Σωτηρίαν Σταυρίδου, οἱ ὅποιοι συνέταξαν τὰς καλυτέρας ἐκθέσεως περὶ ἀποταμιεύσεως.

— Τὴν 6)6)71 Κλιμάκιον τῆς Πανελλήνιου Ἐνώσεως Τελωνειακῶν ὑπαλλήλων ἐπεσκέφθη τὴν Κόνιτσαν καὶ τὰ ἀκριτικὰ φυλάκια καὶ χωρία Ἀετόπετρα, Ἀρδιονοχώρι, Μολυβδοσκέπαστον, καὶ Μελισσόπετραν καὶ διένειμε διάφορα δέματα μὲ δῶρα.

— Τὴν 7)6)71 ἐπεσκέφθησαν τὴν Κοινότητα ἐκδρομεῖς τῆς Περιηγητικῆς Λέσχης Ἀθηνῶν.

— Μὲ ἐπιτυχίαν ἐορτάσθη τὸ ὑπαίθριον πανυγύρι τῆς Ἀγίας Τριάδος εἰς τὸν Κάμπον τῆς Κονίτσης.

— Ὁ Τ.Ο.Ε.Β. Κονίτσης ἀπηγόρευεν εὐ-

χαριστήριον πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Κυβέρνησιν καὶ τοὺς ἀρμοδίους ὑπαλλήλους τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς καταστραφείσης προσαγωγοῦ διώρυγος τοῦ ἐγγειοβελτιωτικοῦ ἔργου τῆς πεδιάδος Κονίτσης.

— Τὴν 10.6.71 ἐπεσκέφθησαν τὴν Κόνιτσαν καὶ τὰ ἀκριτικὰ φυλάκια οἱ τελειόφοιτοι τῆς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς (Α.Σ.Ο.Ε.Ε.) Ἀθηνῶν μετὰ τῶν καθηγητῶν των.

— Ὁ κ. Εὐάγγελος Ν. Πηγαδᾶς ἀνέλαβε καθήκοντα Δημοτικοῦ Συμβούλου.

— Εἰς τὸ Ὁρεινὸν Ἀγροτικὸν Ιατρεῖον Βούρμπιανης διωρίσθη ὁ ιατρὸς κ. Νικόλαος Λάγγης.

— Ἐχορηγήθησαν ὑπὸ τῆς Νομαρχίας συσκευαὶ τηλεοράσεως πρὸς τὰς Κοινότητας Πυρσογιάννης, Βουρμπιάνης, Γοργοπόμου, Πληκατίου, Δροσοπηγῆς, Ἀγίας Παρασκευῆς, Ἀιμαράντου, Πύργου καὶ Μολυβδοσκεπάστου.

— Τὴν 20.6.71 εἰς τὸ χωρίον Μελισσόπετρα διοργανώθη ὡραία ἐορτὴ εἰς τὸ Σπίτι τοῦ Παιδιοῦ καὶ ἐδόθη θεατρικὴ παιδικὴ παράστασις μὲ ἔργον τὸ «Ἐλεύθεροι Σκλάβοι».

— Τὴν 23.6.71 ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ νεοϊδρυθέντος εἰς Κόνιτσαν ὑποκαταστήματος τῆς Ἐμπορικῆς Τραπέζης.

— Τὴν 26.6.71 ἔλαβον χώραν αἱ Σχολικαὶ ἐορταὶ (ἐξετάσεις) τῶν τριῶν Δημοτικῶν Σχολείων τῆς Κονίτσης, καὶ τὴν ἐπομένην, 27.6.71 ἐτελέσθησαν αὖται εἰς τὰ Δημοτικὰ Σχολεῖα τῆς Ἐπαρχίας μας.

— Τὴν 27.6.71 ἐτελέσθη ὑπὸ τῆς οἰκογενείας τοῦ τέως δημάρχου καὶ εὑεργέτου τοῦ Γυμνασίου Κονίτσης ἀειμνήστου Κων)νου Ρούση Ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τριετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου του. Ἐπὶ πλέον δὲ ἡ Κα Βασιλικὴ Κ. Ρούση κατέθεσεν εἰς μνήμην τοῦ συζύγου της εἰς τὸ Γυμνάσιον Κονίτσης τὸ ποσὸν τῶν 2.000 δραχμῶν αἱ ὅποιαι ἐχορηγήθησαν ὡς δῶρον εἰς τρεῖς ἀριστούχους μαθητὰς αὐτοῦ.

— Ὁμοίως τὴν 27.6.71 ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ.κ. Σεβαστιανοῦ ἐτήσιον μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ ἀειμνήστου εὑεργέτου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Γηροκομείου Κονίτσης Χαραλ. Νάτση.

— Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐγένετο ἡ ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν διὰ τὴν κατασκευὴν

Παιδικής Χαρᾶς ἐν ἕνω Κονίτσῃ, συμφώνως πρὸς τὴν ὑστάτην ἐπιθυμίαν τοῦ ἀειμνήστου εὐεργέτου 'Ιπποκράτους Νάτση. Τὸ ἔργον ὅμως παρέμεινεν ἡμιτελές. Πιθανὸν νὰ ἔξηντλήθη τὸ κληροδότημα, ἀλλὰ θὰ πρέπει σι ἄρμόδιοι νὰ ἔνεργήσουν πρὸς ἔξεύρεσιν πόρων ἀλλαχόθεν, πρὸς ἀποπεράτωσιν αὐτοῦ.

—Μέλη τοῦ ὄρειβατικοῦ Συνδέσμου 'Ιωαννίνων ἐπεσκέφθησαν (έξέδραμον) τὴν 27.6.71 εἰς Μόλισταν καὶ Πουρνιάνι.

—Ἐκ τῆς ΣΤ' τάξεως τοῦ Γυμνασίου μὲν ἀπεφοίτησαν κατὰ τὸ ληξαν Σχολικὸν ἔτος 20 μαθητὰς καὶ μηθήτριαι καὶ παρέμειναν ἀνεξεταστέοι κ.λ. 21.

—Τὴν 7.7.71 ἀνεχώρησαν ἐκ Κονίτσης δύο ἔκδρομικὰ ποῦλμαν μὲν ἀγρότισσας καὶ συζύγους τῶν ὁπλιτῶν 'Εθνοφυλακῆς καὶ περιόδευσαν ἐπὶ ὀκταήμερον διαφόρους πόλεις, ἀρχαιολογικοὺς τόπους κ.λ.π., καὶ ἐγνώρισαν διὰ πρώτην φορὰν αἱ πλεῖσται (πχεδὸν ὅλαι) τὰ ἀξιοθέατα τῆς πατρίδος μας.

—Τὴν 3.7.71 ἀφίχθη εἰς Κόνιτσαν ὁ νέος Νομάρχης κ. Κοσμᾶς Λιοτόπουλος, ὁ ὅποιος ἐπεσκέφθη τὸν Σεβ. Μητροπολίτην μας κ. Σεβαστιανόν, καὶ ἥλθεν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ κ. Δημάρχου, τοῦ κ. Στρατιωτικοῦ Διοκητοῦ, καὶ μὲ ἄλλους ἐκπροσώπους τῶν ἀρχῶν.

—Τὴν 4.7.71 εἰς τὸ χωρίον Μάζι ἔλαβον χώραν ἑορταστικὰ ἐκδηλώσεις ἐπὶ τῇ 'Εκατονταετηρίδι τῆς 'Επαναστάσεως τοῦ 21 ὁργανωθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Σπιτιοῦ τοῦ Παιδιοῦ.

—'Αποφοιτήσασαι ἐκ τῆς Παιδαγωγικῆς 'Ακαδημίας 'Ιωαννίνων ἔλαβον τὰ πτυχία τῶν αἱ συμπατριώτισσαι δίδεις 'Ελευθερία Ριστάνη, 'Ασπασία Μαργαρίτη, καὶ Μαριάνθη Κολιντέρη.

—Ἐπέτυχεν εἰς διαγωνισμὸν Παρέδρων Πρωτοδικῶν ὁ συμπατριώτης (καὶ συνεργάτης τοῦ περιοδικοῦ ΚΟΝΙΤΣΑ) κ. Βασίλειος Ε. Νικόπουλος.

—Ἐπρογραμματίσθη ὑπὸ τῆς 'Εθν. Κυβερνήσεως ἡ κατασκευὴ 50 ἐργατικῶν κατοικιῶν Κονίτσης.

—Καταργηθέντος τοῦ 'Επαρχείου Κονίτσης, ἀνεχώρησαν ὁ τέως 'Επαρχος κ. Απόστολος Ρεμπάπης, μετατεθεὶς εἰς Πύργον 'Ηλείας καὶ οἱ λοιποὶ ὑπάλληλοι μετατεθέντες εἰς 'Ιωάννινα.

—Τὴν 8.7.71 ἐγένετο ἡ ἔναρξις τῆς λει-

τουργίας τῶν Παιδικῶν Κατασκηνώσεων Κονίτσης — Πεκλαρίου, ὑπὸ τὴν ὄιεύθυνσιν τοῦ δημοδοκοῦ κ. Μπούρη.

—'Ομάδες φοιτητῶν μετέβησαν καὶ παρέμεινον ἐπὶ ἀρκετὰς ἡμέρας εἰς Δίστρατον, Δροσοπηγήν, εἰς Πυθσογιάννη, 'Αγίαν Παρασκευὴν κλπ.

—'Αφίχθη πρὸ ἡμερῶν καὶ ἀνέλαβεν τὰ καθήκοντά του ὁ νέος Προϊστάμενος τοῦ Ο. Τ. Ε. Κονίτσης κ. Σπυρίδων Κοντοδήμου.

—"Ηρχισεν ἡ κατασκευὴ τῶν ὑδραγωγείων τῶν χωρίων Πύργου καὶ 'Αηδονοχωρίου.

—'Η Κόνιτσα ἐνετάχθη εἰς τὸ αὐτόματον ὑπεραστικὸν τηλεφωνικὸν δίκτιον, μὲ ἀριθμὸν κλήσεως 0655.

Τὴν 1—9—71 ἐγένετο εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ 'Αγίου Νικολάου Κονίτσης ἡ ἔναρξις τοῦ 5ου 'Ιερατικοῦ Συνεδρίου τῆς 'Ιερᾶς Μητροπόλεως Δρυϊνουπόλεως — Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτσης, εἰς τὸ ὅποιον παρέστησαν πλήν τῶν αἰδεσιμωτάτων ἰερέων τῶν 'Επαρχιῶν Κονίτσης καὶ Πωγωνίου καὶ αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως.

‘Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Σεβαστιανὸς εἶπεν μεταξὺ ἄλλων: «Ἐὰν ὁ ιερεὺς εἴναι καλὸς καὶ τέλειος εἰς τὴν ἀποστολὴν του, πολὺ καλὸν θὰ κάνῃ καὶ εἰς τὴν ἐνορίαν του· ἐὰν δὲ κακὸς πολὺ κακόν, διότι ἡ διαγωγή του εἴναι ζωντανὸν παράδειγμα εἰς τοὺς ἐνορίτας του». Τὸ ὡς ἕνω συνέδριον διήρκεσεν 3 ἡμέρας.

—'Εθεμελιώθη ἡ νέα πτέρυξ (ἀνδρῶν) τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Γηροκομείου τῆς 'Ιερᾶς Μητροπόλεως Κονίτσης.

—Διετέθη ὑπὸ τοῦ 'Υπουργείου Δημοσίων Εργών τὸ ποσὸν τῶν 200.000 δρ. διὰ τὴν κατασκευὴν διαφόρων κοινωφελῶν ἔργων εἰς τὴν ἀκριτικὴν Κοινότητα Πληκατίου.

—Τὰ τελευταῖα ὑπαίθρια πανηγύρια τῆς «Παναγιοπούλας» ἑορτάσθηκαν μὲ ἐπιτυχίαν τὴν 8—9—71 στὰ χωριά 'Αγία Βαρβάρα καὶ Καβάσιλα. Εἰς τὸ πανηγύρι τῆς 'Ι. Μονῆς Στομίου λόγω κακοκαιρίας λίγοι προσκυνηταὶ καὶ μόνον ὁ γερο—Λάζο Τσιούτας μὲ τὸ βιολί του θύμησε λίγο τὰ παληὰ γλέντια καὶ τοὺς χορούς.

—Τὴν 12—0—71 ἐπεσκέφθη τὴν Κύνιτσαν ἀνεπισήμως ὁ 'Υπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Φραγκάτος. Τὸν ὑπεδέχθησαν οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἀρχῶν, καὶ ἐπεσκέφθη τὰ ἐκπαιδευτικὰ ίδρυματα, καὶ τὴν 'Αναγνωστοπούλειον

Σχολὴν τὴν ὅποιαν ὑπεσχέθη νὰ μετατρέψῃ εἰς Μέσην Τεχνικὴν. Σχολὴν ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς λειτουργούσης κατωτέρας τοιαύτης ἔκει.

—Τὰ νέα δημοτικὰ Σφαγεῖα τῆς Κονίτσης, θὰ ἀνεγερθοῦν πλησίον τῆς θέσεως Μακροράχη. Ό δὲ προϋπολογισμὸς τοῦ ἔργου ἀνέρχεται εἰς τὸ ποσὸν τῶν 2.200.000 δραχμῶν, καὶ τὴν κατασκευὴν αὐτῶν ἀνέλαβεν κατόπιν δημοπρασίας ὁ ἔργολάβος κ. Δημ. Ρεκάκας.

—Τὴν 14—9—71 ἐπεσκέφθησαν τὴν Κόνιτσαν οἱ σπουδασταὶ τῆς Σχολῆς Ἀξιωματικῶν Ἀστυνομίας πόλεων.

—Αφίχθη καὶ ἀνέλαβεν τὰ κοθήκοντά του ὁ νέος Γυμνασιάρχης Κονίτσης κ. Ἰωάννης Ζωγράφος.

—Τὴν 19—9—71 ἐσταμάτησαν αἱ συνεχεῖς βροχαὶ καὶ αἱ κορυφαὶ τῶν πέριξ τῆς Κονίτσης βουνῶν ἐστολίσθησαν ἀπὸ τὰ πρώτα χιόνια.

—Τὴν 19—9—71 καὶ περὶ ὥραν 10,30 π.μ. ἐτελέσθησαν εἰς Κόνιτσαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ νεοανεγερθέντος κάτωθεν τῆς ὁγορᾶς Ἐθνικοῦ Κέντρου Νεότητος, παρουσίᾳ τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Γενικοῦ Γραμματέως Ἀθλητισμοῦ κ. Βλαδιμήρου (παλαιοῦ λοχαγοῦ ΛΟΚ Κονίτσης), ὁ ὅποιος μεταξὺ ἄλλων ἀνήγγειλεν ὅτι ἐντὸς τοῦ πρώτου τριμήνου τοῦ 1972 θὰ δημοπρατηθῇ καὶ τὸ ἔθνικὸν Στάδιον Κονίτσης. Εἰς τὰ ὡς ἄνω ἐγκαίνια παρέστησαν, πλὴν τῶν προαναφερθέντων, καὶ ὁ Νομάρχης Ἰωαννίνων κ. Κ. Λιοτόπουλος, ὁ κ. Διοικητὴς Διοικήσεως Χωροκήσης Ἰωαννίνων, καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Ἰωαννίνων καὶ αἱ τοπικαὶ ἀρχαὶ καὶ ὁ λαὸς τῆς Κονίτσης.

—Ομοίως τὴν 19—9—71 καὶ περὶ ὥραν 5.30' μ.μ. ἐτελέσθησαν εἰς τὴν κεντρικὴν πλατείαν Κονίτσης τὰ ἐγκαίνια τῆς Ε΄ Γεωργοεικπαιδευτικῆς Ἐκθέσεως τοῦ Γραφείου Γεωργικῆς Ἀναπτύξεως Κονίτσης, (ἥτις ἔληξεν τὴν 26—9—71). Ὡμίλησεν ὁ Γεωπόνος τοῦ Γραφείου Γεώργ. Ἀναπτύξεως Κονίτσης κ. Λουκᾶς Θεοχαρόπουλος ἀναλύσας τοὺς σκοποὺς τῆς Ἐκθέσεως, ἔπειτα ἐκ μέρους τῆς Μ.Σ.Α.Ν. Κονίτσης ὠμίλησεν ὁ Πρόεδρος αὐτῆς κ. Γεώργιος Κίτσιος.

—Ἐγένετο ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων καὶ ἐπαίνων πρὸς διάφορα ἰδρύματα καὶ προοδευτικοὺς γεωργικοὺς συνεταιρισμοὺς τῆς περιοχῆς ὑπὸ τοῦ κ. Διευθύντοῦ Γεωργίας. Ἐπη-

κολούθησε κατόπιν δεξίωσις, κίνη ἡ ἑορτὴ ἐπεσφραγίσθη διὰ χορῶν ὑπὸ Ἀγροτονεανίδων Μ.Σ.Α.Ν. καὶ Ε.Ο.Α.Ν. μὲ τοπικὰς ἐνδυμασίας.

—Ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου Συντονισμοῦ ἔχοργήθησαν ὑπὲρ τῶν κάτωθι Ἱερῶν Ναῶν τῆς περιοχῆς μας τὰ ἔξῆς ποσά: Πληκτίου δρχ. 20.000, Γοργοποτάμου 20.000, Χιονιάδων 20.000, Ἀσημοχωρίου 20.000, Ἀμαράντου 20.000, Μολυβδοσκεπάστου 160.000, καὶ Μελισσοπέτρας 50.000.

—Πρὸς τὸν ἐπισκεφθέντα τὴν Κόνιτσαν Ἀναπληρωτὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως Ἀθλητισμοῦ κ. Βλαδιμήρου, ἐπεδόθη ἐκ μέρους τοῦ Ἀθλητικοῦ Συλλόγου ΠΙΝΔΟΣ ὑπόμνημα σχετικὸν μὲ τὰ ζητήματα καὶ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀθλητισμοῦ Κονίτσης.

—Ἐτελέσθη τὴν 19—9—71 εἰς Πυρσόγιανην πάνδημον μνημόσυνον εἰς τὸ ὅποιον παρέστησαν ὁ διοικητὴς Χωροκήσης Ἰωαννίνων κ. Μανωλάτος, καὶ ἀπασσι αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ τῆς περιοχῆς, ὑπὲρ τοῦ κατὰ τὴν Μάχην τῆς Πυρσόγιανης (16—9—1946) ἐναντίον τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν φονευθέντος ἀνθυπομοιράρχου Ιων. Κούρκουλα, καὶ τῶν λοιπῶν ὀπλιτῶν Χωροκήσης καὶ Μ.Α.Υ.

—Ἀποπερατώθη ἡ διάνοιξις τῆς ὁδοῦ πρὸς τὸ χωρίον Χιονιάδες. Ομοίως συνεχίζονται αἱ ἐργασίαι (πλησιάζουσαι πρὸς τὸ τέρμα) τῆς διανοίξεως τῆς ὁδοῦ Παίδων—Ἀρμάτων.

—Τὴν 26—9—71 ἔληξεν ἡ Ἐμποροπανήγυρις τῆς Κονίτσης τὸ ιστορικὸ «Παζαρόπλο». Ο καιρὸς ἐστάθη πολὺ εὔνοϊκὸς καὶ αἱ συναλλαγαὶ ὑπῆρξαν ίκανοποιητικαί. Εἴδη, ὅπως τὰ μάλλινα (βελέντζες κλπ.) ἐπωλήθησαν ἀρκετά, καθὼς καὶ ὑποδήματα, εἴδη ρουσιχμοῦ καὶ ἄλλα.

—Κατὰ τὴν Γεωργικὴν Ἐκθεσιν Κονίτσης ἀπενεμήθησαν τὰ κάτωθι δῶρα: Α΄ Βραβεῖον ἐκ δρχ. 300 ἔλαβον οἱ Γεώργ. Κεφερίδης ἐκ Κονίτσης διὰ ικηπευτικὰ, Κων. Λάππας ἐκ Μαζίου διὰ πεπόνι, Χαράλ. Ντίνος ἐκ Καλλιθέας διὰ ροδάκινο, πεπόνι κλπ., Πολυχρόνης Σίβας ἐκ Κλειδωνᾶς διὰ πέστροφας. Β΄ Βραβεῖον ἐκ δρχ. 300 ἔλαβον οἱ Γεώργ. Ρούσης ἐν Κονίτσης διὰ μελισσοκομικά, Βασίλειος Λύτος ἐκ Κονίτσης διὰ πεπόνι (φασόλια), Ἀπόστολος Γαργάλης ἐκ Γορκοποτάμου διὰ γίγαντες, Χάϊδω Χατζηρούμπη ἐκ Κονίτσης διὰ κέντημα, Θεόφιλος Λάκκας ἐκ Καλλιθέας

διὰ πεπόνι, Εύάγ. Λάκκας, ἐκ Καλλιθέας, διὰ ύδριδιον ἀραβίστου, Εύάγ. Εὐαγγέλου ἐκ Κλειδωνιάς δι' ἐκτροφὴν πέτσροφας, Νικ. Γκούντας, ἐκ Καλλιθέας διὰ μελισσοκομικά. Ἐπίσης οἱ ἐκ Καλλιθέας Εύφροσύνη Ντίνου διὰ πεπόνι καὶ φασόλια, Ἐλένη Λάππα διὰ υμῆλα καὶ ροδάκινα, Δέσποινα Ντίνου διὰ ύφαντὰ καὶ κεντήματα. Ἐπαίνους δὲ ἔλαβον, διάφοροι ἄλλοι.

—Ο τέως Ἐπιθεωρητὴς Δημοτ. Σχολείων Κονίτσης κ. Θεμιστοκλῆς Ἐξάρχου μετατεθεὶς ἀνεχώρησεν παραδώσας εἰς τὸν ἀφιχθέντα ἀντικαταστάτην του Ἐπιθεωρητὴν κ. Μάρκον Βρατσάλην.

—Αφίχθησαν ἡ ἐπανέκαμψαν ἐξ Ἀθηνῶν οἱ κ.κ. Θωμᾶς Τασιούλας, Κων. Κυρίτσης, Ιωάννης Μαλάμης, ὁ κ. Ναπολέων Μπάρκης διὰ Βούρμπιανην κ.ἄ.

—Ο κ. Εὐάγγελος Μπούνας ἐγένετο πατὴρ ἄρρενος τέκνου, ὅμοίως καὶ ὁ κ. Χρ. Γαϊτανίδης.

—Τὴν 5—9—71 ἐτελέσθησαν ἐνταῦθα οἱ γάμοι τοῦ κ. Βασιλείου Ἀθανασίου μετὰ τῆς δίδος Παναγιώτας Δενδρινοῦ ἐκ Πρεβέζης, καὶ τὴν 19—9—71 τοῦ κ. Σπυρίδωνος Π. Ζαχαράκη μετὰ τῆς δίδος Εὐγενίας Φ. Μάνθου ἐξ Ἀρίστης.

—Ο κ. Κων. Π. Ζαχαράκης καὶ ἡ δὶς Χάϊδω Μ. Μιχώτα ἀντήλλαξαν ἀμοιβαῖαν ύπόσχεσιν γάμου, ὅμοίως καὶ ὁ κ. Γεώργιος Κ. Σκούφιας, Ἐφοριακός ύπαλληλος, μετὰ τῆς δίδος Τριάνθης Μαυράκη.

—Αφίχθη καὶ ἀνέλαβεν τὰ καθήκοντά του ὁ νέος Στρατιωτικὸς Διοικητὴς Κονίτσης ἀντισυν)ρχης κ. Χερουβίμ. Οιμοίως καὶ ὁ νέος Διοικητὴς τοῦ τάγματος Ἐθνοφυλακῆς ταγμ)ρχης κ. Θεοτόκης Καλογερόπουλος.

—Ἀρκτοὶ ἐμφανισθεῖσαι εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ χωρίου "Αρματα, ἐπροξένησαν πολλὰς ζημίας.

—Ἐτοποθετήθη νέος ἀγροτικὸς ιατρὸς ὁ κ. Δημ. Λυκίδης.

—Τὴν 9—10—71 ἐορτὴν τῶν Ὁσίων Ἀνδρονίκου καὶ Ἀθανασίας προστατῶν τῶν τραπεζικῶν, ἐτελέσθη Δοξολογία εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἀγίου Νικολάου.

—Ἐχορηγήθησαν ύπὸ τοῦ Νομαρχιακοῦ Ταμείου 500.000 δρχ. διὰ τὴν κατασκευὴν ὁδικῶν ἔργων τοῦ Δήμου Κονίτσης. Ἐνεκρίθησαν Ἐπίσης διὰ τὸ προσεχὲς οἰκονομικὸν

ἔτος, τὸ ποσὸν τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου διὰ τὴν κατασκευὴν νέου ἀγωγοῦ ὕδατος ἀπὸ Πλατάνια μέχρι τοῦ νεοϊδρυθησομένου συνοικισμοῦ εἰς Γραβίτσια καὶ τοῦ δικτύου ἐντὸς αὐτοῦ καθὼς καὶ 250.000 διὰ τὴν ἀποράτωσιν τοῦ παρὰ τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν Τουριστικοῦ Περιπτέρου.

—Ἀποπερατώθη ἡ κατασκευὴ τοῦ δικτύου, καὶ ἀναμένεται συντόμως ἡ ἡλεκτροδότησις τῶν χωρίων τῆς Λάκκας Ἀώου.

—Ο ἐκ Πύργου (Στράτσανης) καταγόμενος καὶ διαμένων εἰς Λάρισαν κ. Βρασίδας Παπαδέας διέθεσεν 25.000 ύπὲρ τοῦ Ιεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Κοσμᾶ Κονίτσης.

—Ἐπιτροπὴ Πυρσογιαννιτῶν ἀποτελουμένην ἐκ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος κ. Λαζ. Γιαντσιούλη, καὶ τῶν κ.κ. Γεωργ. Βατσκαλῆ, Δημοσθ. Φλίνδρη, καὶ Δημ. Α. Πύρσου Κοινοτ. Συμβούλων κλπ. Ἐπέστρεψεν ἐξ Ἀθηνῶν ὃπου εἶχον μεταβῆ διὰ τὴν προώθησιν διαφόρων Κοινοτικῶν ζητημάτων.

—Ἀποπερατώθησαν αἱ ἐργασίαι διανοίξεως ἀγροτικῆς ὁδοῦ εἰς τὸν κάμπον Ἀηδονοχωρίου.

—Τὴν 23—10—71 εῆς τὴν Πνευματικὴν Στέγην Κονίτσης ἔλαβε χώραν συγκέντρωσις τῶν Διευθυντῶν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων τῆς Ἐκπαιδευτικῆς Περιφερείας Κονίτσης —Ζαγορίου, πρὸς τοὺς ὅποιους ὡμίλησεν ὁ νέος Ἐπιθεωρητὴς κ. Μάρκος Βρατσάλης.

—Ἐπὶ τῇ εὔκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς «Διεθνοῦς Ἐβδομάδος Τέχνης» ἐλειτούργησεν εἰς τὴν αἴθουσαν τελετῶν τοῦ Ἐθν. Ὁρφανοτροφείου σχετικὴ "Ἐκθεσις μὲ ἐκθέματα, ζωγραφικῆς, φωτογραφικῆς, καὶ ἀργυροχοΐας. Στὰ ἔγκαίνια αὐτῆς ὡμίλησεν καὶ ἡ καθηγήτρια δὶς Μιχαηλίδου μὲ θέμα «Ἡ Τέχνη καὶ ἡ ἐπίδρασις αὐτῆς εἰς τὴν ἡθικὴν τελείωσιν τοῦ ἀνθρώπου».

—Τὴν 24—10—71 ἐτελέσθη εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Νικολάου Ἀρχιερατικὸν Μνημόσυνον ύπὲρ τῶν ἀειμνήστων εὔεργετῶν καὶ δωρητῶν τῶν φιλανθρωπικῶν ιδρυμάτων τῆς Ιερᾶς Μητροπόλεως.

—Ο ἐξ Ἀσημοχωρίου κ. Πέτρος Τάτσης ἐδώρησεν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον μας ἀνὰ 144 (μίαν γρόσσαν) τεμάχια κουτάλια, πηρούνια, καὶ μαχαίρια ἀρίστης ποιότητος.

—Τὴν 24—10—71 ἐξηφανίσθη ἐκ τοῦ χωρίου "Αρματα ὁ τετραετὴς Χρῆστος Τηλ. Παπανικολάου. Ἀνευρέθη δὲ τὴν ἐπομένην

εἰς ἀπόστασιν δύο χιλιομέτρων ἀπὸ τοῦ χωρίου ἐντὸς τοῦ δάσους κοιμώμενος, τῶν ἐρευναύντων συγγενῶν του ικαὶ ἀστυνομικῶν ὁδηγηθέντων ἐκεῖ ὑπὸ σμήνους κοράκων ὑπεριπταμένων, οἱ ὅποιοι ἀνέμενον ὡς φαίνεται, τὸν θάνατον τοῦ περιπλανηθέντος ιμικροῦ ἵνα ἐπιπέσωσιν κατὰ τοῦ πτώματος.

—'Η ἐπέτειος τῆς 28ης Ὁκτωβρίου ἔορτάσθη εἰς τὴν Κόνιτσαν μὲ τὴν συνήθη λαμπρότητα καὶ ἐνθουσιασμόν. 'Η πόλις ἐσημαιοστολίσθη καὶ ἐφωταγωγήθη. Κατετέθησαν στέφανοι ὑπὸ τῶν μαθητῶν, Προσκόπων, 'Οδηγῶν, 'Αλκίμων, εἰς τὸ μικρὸν Στρατιωτικὸν Νεκροταφεῖον τοῦ 'Αγίου 'Αθανασίου. 'Εψάλη εἰς τὸν καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ 'Αγίου Νικολάου. 'Ἐπηκολούθησεν ἐπιμνημόσυνος δέησις καὶ κατάθεσις στεφάνων εἰς τὸ 'Ηρῶν τῆς 'Αγορᾶς καὶ παρέλασις. Μετὰ ταῦτα ἐγένετο ιδεξίωσις εἰς τὸ Δημαρχεῖον. Τὸ δὲ ἀπόγευμα ἔχορεύθησαν εἰς τὴν πλατεῖαν λαϊκοὶ χοροί. Τὴν δὲ ἐσπέραν διοργανώθη λαμπαδηφορία.

—Τὴν ἐσπέραν τῆς 28—10—71 ὡμίλησεν ἀπὸ τοῦ ἔξωστου τῆς Α.Τ.Ε. ὁ Σεβασμιωτατος Μητροπολίτης μας κ. Σεβαστιανός. Κατὰ τὴν ὁμιλίαν του ἔκανε ἕκκλησιν πρὸς ὅλους ὅπως προσφέρουν τὸν ὄβολόν των, διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ 'Ι. Ναοῦ τοῦ 'Αγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἴτωλοῦ.

—Τὴν 28—10—71 μετέβησαν εἰς Βούρμπιανην περὶ τοὺς 75 ἔκδρομεῖς τοῦ Ο.Λ.Π. (Πειραιῶς) οἱ ὅποιοι ἔτυχον θερμῆς ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τῶν κατοίκων, καὶ ἐδώρησαν εἰς τὸ Σχολεῖον μίαν φορητὴν κινηματογραφικὴν μηχανήν, ἐποπτικὰ ὅργανα καὶ ἄλλα σχολικὰ είδη, καθὼς ικαὶ ὀλίγα δέματα μὲ διάφορα εἴδη νὰ διανεμηθοῦν πρὸς τοὺς ἀπόρους τῆς Κοινότητος.

—Διανοιχθείσης ὑπὸ τῆς ΜΟΜΑ τῆς ὁδοῦ Πάδων—'Αρμάτων, διῆλθον ἥδη δι' αὐτῆς τὰ πρῶτα ὄχήματα. Θὰ συνεχισθῇ ἡ τελειοποίησίς της.

—Τὴν 30—10—71 εἰς τὴν Πνευματικὴν Στέγην Κονίτσης ἔλαβε χώραν Ἐπιμορφωτῶν κ.κ. Προέδρων καὶ Γραμματέων τῆς περιοχῆς 'Ελαθον τὸν λόγον ὁ κ. Νομάρχης, ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ 'Εθνικοῦ 'Ιδρυματος στρατηγὸς κ. Μακεδῶν ὁ ὅποιος ἀπεκάλεσε τὴν περιοχὴν μας Μέκαν τοῦ 'Ελληνισμοῦ ικαὶ διάφοροι ἄλλοι ὁμιληταὶ προϊστάμενοι τῶν ὑ-

πηρεσιῶν τῆς Νομαρχίας ἀναπτύξαντες εἰδικὰ θέματα.

—'Εκ τῶν ἀποφοίτων τοῦ Γυμνασίου Κονίτσης ἐπέτυχον οἱ Ούρανία Βεκιάρη εἰς Φαρμακευτικὴν 'Αθηνῶν, 'Ανδρέας Δ. Μαργαρίτης εἰς τὴν Μαθηματικὴν Σχολὴν 'Αθηνῶν, Εἰρήνη Ντούτη εἰς Γυμναστικὴν 'Ακαδημίαν, Παναγιώτης Καλλιντέρης εἰς 'Ιατρικὴν 'Αθηνῶν, Τζαμάκας, ἐξ 'Αρίστης, εἰς Μετσόβειον Πολυτεχνεῖον, 'Ελένη Ντάφλη εἰς Παιδαγωγικὴν 'Ακαδημίαν 'Ιωαννίνων, Δημήτριος Χ. Παπαϊωαννίδου εἰς τὴν 'Ιατρικὴν.

—'Αφίχθησαν ἢ ἐπανέκαμψαν ἐξ 'Αθηνῶν οἱ κ.κ. Βασίλειος Παναγιωτίδης, Μιλτ. Βλάχος, Γεώργ. Χ. Πατέρας, Μενέλαος Δημάρατος διὰ Βούρμπιανην (ἐτέλεσε μνημόσυνον τοῦ πατρός του) καὶ ἄλλοι.

—'Ανεχώρησεν μετατεθεὶς εἰς 'Ιωάννινα ὁ τέως Προϊστάμενος τοῦ ΟΤΕ ο.κ. 'Επαμειν. Κοκοβές. 'Ομοίως ἐγκατεστάθη εἰς 'Ιωάννινα ὁ ο.κ. Ε. Κρούσκος. 'Ανεχώρησεν δι' 'Αθήνας ἐκ Χιονιάδων ὁ ο.κ. Στέφ. Ζωγράφος, οἰκογενειακῶς.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

—'Ο ἔμπορος κ. Δημήτριος Πούλιος ἐγένετο πατὴρ ἄρρενος τέκνου. 'Ομοίως καὶ ὁ ἐκ Κάτω Κονίτσης κ. Βασίλειος Μάυρεχίδης (ἄρρενος).

ΓΑΜΟΙ

—Τὴν 3—10—71 ἐτελέσθησαν εἰς Κόνιτσαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Φωτίου Ν. Γαϊτανίδου μετὰ τῆς δίδος Δημητρούλας Α. Νίτσα.

—Εἰς 'Αθήνας ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Σπυρίδωνος Μηλίγκου μετὰ τῆς δίδος Καΐτης Σεγδίτσα.

ΘΑΝΑΤΟΙ

—'Απεβίωσεν εἰς ἡλικίαν 87 ἔτῶν ὁ ἐκ Πύργου Νικόλαος Β. Ρόζος.

—Τὴν 13—10—71 ἀπεβίωσεν εἰς ἡλικίαν 96 ἔτῶν εἰς 'Αγίαν Παρασκευὴν (Κεράσοβον) ὁ προτελευταῖος φουστανελλοφόρος τοῦ χωρίου Δημήτριος Τζήνας ἢ Γάκης.

—'Απεβίωσεν εἰς 'Αθήνας ὁ διατελέσας Δήμαρχος Κονίτσης 'Ανδρέας Τσάνος.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

(Σημ. Οι έπιθυμούντες νὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τὸν κατωτέρω κατάλογον παρακαλοῦνται νὰ ἀπευθυνθοῦν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ)

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΑΘΗΝΩΝ

Νίκος Ἀργιάννης, Ἀσκληπιοῦ 7, τηλ. 611. 417
Νικόλ. Καζαμίας, Μπενάκη 24, τηλ. 627-725
Ἰωάν. Γ. Λυμπερόπουλος, Ἀλεξ. Σούτσου 5,
τηλ. 613-661.

Ναπολέων Μπάρκης, Ἀκαδημίας 63, 632-595
Νίκος Πύρρος, Ἐμμ. Μπενάκη 8 τηλ. 315-130
Μιχ. Μαρτσέκης, Λυκούργου 14, τηλ. 526-611
Ἀπόστ. Κυπαρίσης, Πανεπιστημίου 64, τηλ.
613-702.

Κωνσταντίνος Ἀριστ. Πύρρος, Ἀλεξ. Σούτσου 5, Τηλ. 613-661

ΙΑΤΡΟΙ ΑΘΗΝΩΝ

Γεώργιος Γάκης, Παθολόγος - Ρευματολόγος,
Καρνεάδου 3, τηλ. 719-746

Κώστας Παπᾶς, Παιδίατρος, Επιμελητής
Νοσ., Σκουφᾶ 52, Τηλ. 622.722.

Εύάγγελος Γεωργίου, Παθολόγος, ΚΠόλεως 55
Συν. Παπάγου, τηλ. 651-072

Νικόλ. Γιάκας, Παθολόγος - Καρδιολόγος,
Στουρνάρα 49α, τηλ. 634-470, οίκια: 651-498
Παντελῆς Γιαννούλης, Καρδιολόγος, Ε. Ἀντωνίαδου 1, τηλ. 815-850

Βασ. Γκατσόπουλος, Καρδιολόγος-Παθολόγος,
Κασσαβέτη 7 Κηφισιά, τηλ. 8-012-707

Φώτιος Γουσγούνης, Παθολόγος, Σόλωνος 116,
τηλ. 616-563

Νικόλ. Γράβος, Καρδιολόγος, 28ης Ὁκτωβρίου
242, τηλ. 813-664

Ἀριστοτέλης Ζακόπουλος, Μαιευτήρ, Βασ.
Φρειδερίκης 40, Περιστέρι, τηλ. 571-612

Πλάτων Κεχαγιᾶς, Παθολόγος, Διγενῆ Ἀκρίτα
15, τηλ. 641-872

Χαρ. Κούσιος Παθολόγος, Πατρ. Ἰωακείμ 45,
τηλ. 722-507

Μιχ Μηλίγκος, Παθολόγος, Καρδιολόγος, Σκαλιστήρη 18, τηλ. 874-568

Φώτης Μπαρᾶς, Μαιευτήρ-Γυναικολόγος, Ὁμηρου 58, Τηλ. 623.210

Ἀνδρέας Μπούζας ὄφθαλμίατρος Σκουφᾶ 59
τηλ. 611.172

Ἰωάννης Παπαδημούλης, Παθολόγος—Ἀναισθησιολόγος, Ζήνωνος 21, τηλ. 521-664

Νικόλαος Τράντας, ὄφθαλμίατρος—Ὑφηγτή,
Γ' Σεπτεμβρίου 47, τηλ. 812-717

Βασίλειος Χρήστου, Ακτινολόγος, Κανάρη 19,
τηλ. 611-391

Χρήστος Χρήστου, Χειρουργὸς, Λιβίνη 4 (τέρμα
Ἴπποκράτους), τηλ. 647-765

Τάκης Γούσιας, Ἰατρὸς—Χειρουργὸς
Βασ. Σοφίας 37, τηλ. 716-090

Ζήσης Παπαγεωργίου, Παθολόγος—Καρδιολόγος, Κύπρου 72, τηλ. 845-593

Κώστας Ζέρβας, Παθολόγος—Καρδιολόγος,
Ἀραχώβης 16, τηλ. 630-783

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Νικ. Πύρρος δόδος Μπότσαρη
Σερ. Φράγκος » Καπλάνη
Κωσ. Λαζαρίδης 28ης Ὁκτωβρίου 75
Ἰω. Ἀδαμαντίδης Γ. Σταύρου 6, τηλ. 526-669

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΙ ΑΘΗΝΩΝ

Μερόπη Ἀδαμαντίδη, Ρόδου 43, τηλ. 874-702
Φούλα Κρέμου Β. Σοφίας 37. Τηλ. 611.786

Εύαγ. Αλεξιάδης Δημοκρίτου 1 τηλ 613-508
Κ. Φλώρος, Χαρ. Τρικούπη 65, Τηλ. 625.177

ΠΟΛ. ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ—ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΣ ΑΘΗΝΩΝ κ.λ.π.

Λέανδρος Γεροντάκης, ἀρχιτέκτων, Τσακάλωφ, Τηλ. 662.893

Πέτρος Μπάκας, πολ. μηχανικός, Βεραντζέρου
22, τηλ. 531-428

Γεώργιος Ράγκας, Τιολ μηχανικός, Σωκράτους
59, τηλ. 520-719

Κων)τίνος Τσίλης, πολ. μηχανικός, Ἀριστείδου 10, τηλ. 234-225

Χρήστος Φλώρος, μηχανολόγος—ἥλεκτρολόγος,
Θεμιστοκλέους 42, τηλ. 619-805

Τεχνικὸν Γραφεῖον Δ Τσάνου, Σωκράτους 59
τηλ. 520-719

Τεχνικὸν Γραφεῖον, Ἐπομ. Παπαχρήστου, μηχανικοῦ, Χαλκοκονδύλη 36, τηλ. 533-821
τηλ. 363-145

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

«Στάνλεϋ» Β. Ρόζος, Δ. Παγώνης καὶ Ε. Τσάνος, Ὁδυσσέως 1, τηλ. 531-780

ΑΘΗΝΩΝ ΔΙΑΦΟΡΑ

«Νυφικὰ διάφορα», Βεατρίκη Τσαλαμάνη, Ἀγ. Μάρκου 10, τηλ. 224-486.

Βιοτεχνία Νεωτερισμῶν καὶ Εἰσαγωγαὶ (Ἐσφρουχα—Δαντέλλες—Πλεκτὰ κλπ.), Μίλτος Ζαφείρης Ο.Ε., Ἀθηναΐδος 3, τηλ. 229-564

«Νεωτερισμοὶ» Ἀ)φοὶ Ζαφείρη, Κολοκοτρώνη 34δ, τηλ. 234-070

Ραφεῖον: Φροντζῆς Φίλιππος, Λέκκα 3, τηλ. 236-328

Εἰσαγωγαὶ: Εἴδη Γυναικεῖα, Φλώρος Νικόλ.,
Εύαγγελιστρίας 5, τηλ. 236-927

Λογιστικὰ: Νίκος Βρυζώνης, Ἐπιδαύρου 21,
τηλ. 534-605

Ἐλαιοχρωματιστής, Ἀνδρέας Γκόντζος, τηλ.
754.344.

Ἐμπορορραφεῖον Νίκος Καρρᾶς, Γεωργίου Σουρῆ 5, Γαλάτσι.

Εύθ. Κήττας: "Εμπορος ξυλείας δόδος Δημοσθένους 69, τηλ. 529-538

ΙΑΤΡΟΙ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἀθαν. Μανέκας, ώτορινολαρυγγολόγος
δόδος Καραϊσκάκη

Ἀλ. Πηγαδᾶς, δόδοντίατρος, Γιαλί—Καφενέ
Δημ. Κήττας Παθολόγος 28 Ὁκτωβρίου 12
Τηλ. 82-52

ΔΙΑΦΟΡΑ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Κώστας Γέγιος : Ἐστιατόριον «Ἡ Κόνιτσα»
δόδες Καραϊσκάκη 9